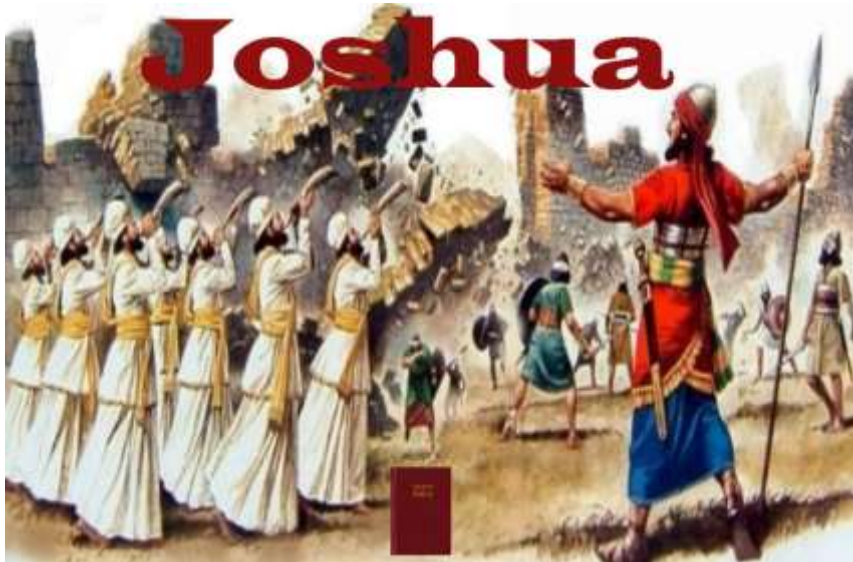

Joshua World

White Young Jeon

ITCS

មាតិកា

ឥឡូវនេះ យើងមកដល់ស្ថានភាពប្រវត្តិសាស្ត្រ ជារបៀបដែលព្រះបានបង្ហាញរូបភាពរបស់ទ្រង់ ដោយបានតាំងទីលំនៅ នៅស្រុកកាណានជាទីកន្លែងសន្យា និង ការបំពេញសំរេចបាននូវអធិបតេយ្យភាព ជាគោលបំណងរបស់ព្រះសម្រាប់ប្រជារាស្ត្រនៃសេចក្តីសញ្ញា។

យើងសិក្សាពីរបៀប ដែលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការ ដោយសង្កេតមើលរយៈពេលយូរ៤០០ឆ្នាំ នៃជីវិតនៅស្រុកកាណាន, ៤០០ឆ្នាំសំរាប់សម័យកាលនៃពួកចៅហ្វាយ និង សម័យកាលនៃសំយុងអែល។

ដោយសារតែការសង្កេតនេះ បង្ហាញពីរបៀបដែលប្រជារាស្ត្រនៃសេចក្តីសញ្ញាក្លាយជាឧបករណ៍ ដើម្បីសំរេចតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវការការតយុទ្ធខាងវិញ្ញាណ ឥតឈប់ឈរ ពួកគេរៀនពីរបៀបដោះស្រាយបញ្ហា ថែមទាំងបង្ហាញពីពន្លឺកិច្ចរបស់លោកយ៉ូស្វ រហូតដល់ពេលគាត់កាន់កាប់ទីកន្លែងកាណាន ក៏បង្ហាញពីព្រឹត្តិការណ៍នៃកិច្ចការនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីផងដែរ។ ហើយក៏បង្ហាញពីភាពរីករវាងវិញ្ញាណ និង ការធ្លាក់ទឹកចិត្តរបស់ពួកចៅហ្វាយរយៈពេល៤០០ឆ្នាំ ព្រមទាំងបង្រៀន ពីរបៀបយកឈ្នះលើសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទម្តងហើយម្តងទៀត។ ការនេះធ្វើឱ្យយើងនឹកឃើញពីសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណរបស់លោកសាវ័កប៉ុលនៅក្នុងព្រះគម្ពីររ៉ូមជំពូក៦។

សេចក្តីផ្តើម:

តើកណ្តាប្រវត្តិសាស្ត្រទាំង១២នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ មានផ្ទុកការបើកបង្ហាញរូបភាពអ្វីខ្លះ អំពីការស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ? យើងត្រូវពិនិត្យឡើងវិញ នូវគំនិតប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះ ដើម្បីយល់អំពីលំហូរប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះ។ នៅទីនេះ យើងអាចរកឃើញគំនិតប្រោសលោះប្រាំយ៉ាង ដែលមាននៅក្នុងគំនិតទាំងនោះ វាបានក្លាយជាគន្លឹះដ៏សំខាន់ ក្នុងការស្វែងយល់អំពីការស្តារឡើងវិញ នូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

(១) **ព្រះវិហារ-** សង្គ្រាមដ៏បរិសុទ្ធបានចាប់ផ្តើម នៅក្នុងសួនច្បារអេដែន ជាមួយសេរីភាពក្នុងការសម្រេចចិត្ត។ នៅពេលដែលយ៉ូស្វបានធ្វើការវាយដណ្តើមយកទីកន្លែងកាណាន សង្គ្រាមរបស់គាត់បានបង្ហាញពីធាតុពិតនៃការប្រយុទ្ធរវាងព្រះ និង សាតាំង (មនុស្ស) ប្រឆាំងនឹងការស្តារឡើងវិញ នូវរូបភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ពេលវេលានៃរបបរាជានិយមក៏បានបន្ត ហើយបង្ហាញពីសង្គ្រាមនេះផងដែរ ដើម្បីទទួលបានគោលបំណងដូចគ្នា។ នៅពេលដែលសហគមន៍ណាមួយ ស្វែងរកការស្តារឡើងវិញនៃរូបភាពរបស់ព្រះ ពួកគេអាចយកឈ្នះលើខ្មាំងសត្រូវបាន។ ទោះបីពួកគេទទួលបានជ័យជំនះ ក្នុងស្ថានភាពណាក៏ដោយ តែបើពួកគេមិនរក្សាផ្លូវអោយត្រង់ពួកគេនឹងធ្លាក់ខ្លួនចូលទៅក្នុងសេចក្តីវេទនា និង ការពុករលួយជាមិនខាន។ ចុងបញ្ចប់ទាំងគោលបំណង និង វិធីសាស្ត្រនៃសង្គ្រាម គឺជាការស្តារឡើងវិញនៃរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។ សង្គ្រាមនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ កាន់តែក្តៅ គគុកច្បាស់ៗហើយកាន់តែមានការវិវត្តន៍។ ដូច្នេះ ប៉ុលលបានពន្យល់ឱ្យពួកគេពាក់គ្រឿងសឹករបស់ព្រះនៅក្នុងពេលធ្វើសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ វាជាការដាស់តឿនចុងក្រោយរបស់គាត់ ដើម្បីឱ្យសម្រេចបានការព្រោកជាបរិសុទ្ធនៃក្រុមជំនុំ។

(២) មរតក,សាច់ញាតិ, អ្នកប្រោសលោះ - គំនិតទី២ អំពីការស្តារឡើងវិញគឺជាមរតក។ មរតកសំដៅទៅលើការជ្រើសរើសយកមួយ៖ “ មរតក ”? ឬ អ្នកស្នងមរតក? ការនេះចង្អុលទៅស្រុកកាណាន ដែលជានិមិត្តសញ្ញានៃស្ថានសួគ៌ ជាដង្វាន់ចុងក្រោយសម្រាប់ព្រះបាទស្រីស្រីប្រសប់ព្រះ។ ទោះបី ជាវាមើលមិនឃើញក៏ដោយក៏ផ្ទៃមេឃត្រូវបានបង្ហាញដោយលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យរបស់អ៊ីស្រាអែលនៅលើពិភពលោកដែរ។ ជាការពិត វាជាធិបតេយ្យនៃអ៊ីស្រាអែលបានបង្ហាញជាប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ស្តេច ដែលមើលមិនឃើញមួយអង្គ ទ្រង់ជាអធិបតេយ្យ។ លើសពីនេះទៅទៀត មរតកត្រូវបានបង្ហាញថា ជាការប្រោសលោះពិភពលោកិយ។ នោះត្រូវបានសម្រេច ដោយការសុគត និង ការរស់ឡើងវិញ របស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលជាស្តេចលើអស់ទាំងស្តេច។ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ នាងរស់ការប្រោសលោះត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាញាតិសន្តាន ដែលជាគំនិតនិមិត្តរូបនៃអ្នកប្រោសលោះតែមួយគត់ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដូចដែលបានបង្ហាញតាមរយៈលោកបូអូស។ ពួកគេបានទទួលយកគំនិតទាំងនេះ ហើយស្គាល់ពីទំលាប់នៃការដឹងអំពីមរតករបស់ពួកគេ ជាជីវិតរបស់ពួកគេនៅក្នុងប្រទេសអ៊ីស្រាអែល។ ឧទាហរណ៍ ព្រឹត្តិការណ៍នៃចម្ការទំពាំងបាយជូររបស់ណាបូតបានបង្ហាញពីចំណុចនោះ។

កូនស្រីទាំងពីរនាក់របស់ហ្សេលផាតក៏បានស្វែងរកមរតករបស់ពួកគេពីព្រះ ទោះបីឪពុករបស់ពួកគេគ្មានកូនប្រុសក៏ដោយ។ វាមានន័យថា មរតកគឺមានសារៈសំខាន់ណាស់នៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។ លើសពីនេះទៅទៀតជំនឿរបស់Rechabitesពួកគេត្រូវបានហាមឃាត់មិនឱ្យផឹកស្រានៅក្នុងគ្រួសារទោះ បីជាគាត់ជាឪអាប៉ូសបានឆ្លុះបញ្ចាំងពីអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណនៃមរតកនៃជំនឿរបស់ពួកគេក៏ដោយ។ នៅទីបំផុតព្រះគ្រីស្ទជាប្រភពនៃមរតកទាំងអស់បានចូលមកក្នុងលោកិយ ទ្រង់បានសុគតហើយត្រូវបានគេរស់ឡើងវិញ សម្រាប់មរតកនៃការលោះដែលប្រជាពលរដ្ឋរបស់ទ្រង់ត្រូវទទួលយក។ ដូច្នេះ ប៉ុលបានអះអាងថា ប្រជាពលរដ្ឋរបស់ព្រះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទទាំងអស់ ទទួលបានព្រះពរខាងវិញ្ញាណ ហើយព្រះជាមត់ករបស់ពួកគេ (អេភេសូ១:១៣-១៤) ។

(៣) របបប្រជាធិបតេយ្យ និង របបរាជានិយម- គំនិតមួយទៀតត្រូវបានបង្ហាញដោយលទ្ធិធិបតេយ្យ ឬ របបរាជានិយម។ នេះគឺជាគោលបំណងនៃសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណដែលថា ព្រះជាឪពុករបស់ពួកគេ ហើយពួកគេជាប្រជាពលរដ្ឋរបស់ទ្រង់។ ដំបូង នៅពេលពួកគេទទួលបានទឹកដីកាណាន បន្ទាប់ពីការដណ្តើមបានទឹកដីនោះ នៅសម័យនៃពួកចៅហ្វាយរយៈពេល៤១០ឆ្នាំ បានបង្ហាញពីរបបប្រជាធិបតេយ្យនៅលើពិភពលោក។ ទោះបីជាថ្ងៃនោះ ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញនៅក្នុងស្ថានភាពច្របូកច្របល់នៃទឹកដីក៏ដោយ ព្រះដែលមើលមិនឃើញបានគ្រប់គ្រងលើពួកគេតាមរយៈអំណាចរបស់ចៅក្រម។ ទោះបីជាលទ្ធិធិបតេយ្យត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជារាជាធិបតេយ្យនៅសម័យសាំយូអែល គោលការណ៍មិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានទេ មានតែព្រះអម្ចាស់តែមួយអង្គគត់ត្រូវតែជាម្ចាស់អធិបតេយ្យដាច់ខាត ទាំងនៅក្នុងពិភពដែលមើលឃើញ និង មើលមិនឃើញ។ ទោះអ៊ីស្រាអែលបានបះបោរប្រឆាំងនឹងការគ្រងរាជ្យប្រកបដោយព្រះគុណរបស់ព្រះក៏ដោយ។ ទីបំផុតការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទបានបញ្ចប់ការសោយរាជ្យដោយការប្រោសលោះតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះ ឥឡូវនេះក្រុមជំនុំទទួលបានផ្ទៃផ្កាជាច្រើន ពីការសោយរាជ្យរបស់ព្រះនៅលើលោកិយ។

(៤).ព្រះវិហារនិងទីខ្ពស់ - ដំណោះសំខាន់បំផុតក្នុងការស្តាររូបភាពនៃព្រះឡើងវិញ គឺភាពជោគជ័យ ឬ បរាជ័យនៃការប្រកប។ ម្យ៉ាងទៀតវិញទៀត មានតែអ្នកថ្វាយបង្គំពិតប្រាកដប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចធ្វើការស្តារឡើងវិញបាន។ ដូច្នេះ គោលគំនិតនៃព្រះវិហារ អាសនា និង ទីខ្ពស់ត្រូវតែផ្តោតសំខាន់នៅថ្ងៃនោះ។ ទោះបីជារោងឧបោសថត្រូវបានជំនួសដោយព្រះវិហារ ឬ ទីខ្ពស់ក៏ដោយ តែខ្លឹមសារនៃការថ្វាយបង្គំមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានទេ។ ការប្រកប

ជាមួយព្រះជាម្ចាស់បានបន្តសង្កត់ធ្ងន់នៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។ វិធីសាស្ត្រនៃទង្វើរបស់អ្នកមិនជឿបានបង្ហាញពីរូបភាព និង រូបឆ្លុះរបស់សាតាំង - ភាពទុច្ចរិត អំពើហឹង្សា និង ភាពមិនស្មោះត្រង់។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើពួកគេបានប្រែចិត្តចេញពីអំពើបាប គេពួកគេត្រូវបានអត់ទោសឱ្យភ្លាមៗ ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ។

ព្រះវិហារនេះត្រូវបានភ្ជាប់ទៅនឹងទីខ្ពស់ ជាកន្លែងនៃការប្រកបដ៏មានព្រះចេស្ដា។ ប៉ុន្តែ កន្លែងខ្ពស់របស់ពួកអ្នកដែលបានពុករលួយ បានធ្វើជាទីបញ្ជាការសំរាប់គោរពថ្វាយបង្គំដល់ព្រះមិនពិត។ ហោរាដ៏មានអំណាចបានប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងពួកហោរាក្លែងក្លាយ។ កាលពីពេលថ្មីៗនេះ ទីតាំងនៃការថ្វាយបង្គំព្រះ ឬ ទីខ្ពស់នឹងត្រូវបានសម្រេចបំពេញនៅភ្នំស៊ីយ៉ូន និង ការប្រកបនៃហ្សាឌូន។ ពួកគេនឹងត្រូវបញ្ចប់ថា ពួកគេត្រូវតែជ្រើសរើសរូបភាពមួយក្នុងចំណោមរូបភាពរបស់ព្រះ និង រូបភាពរបស់សាតាំង។ (Refer to Har magedon)

(៥). ហិបសញ្ញាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ - រូបរាងជាក់ស្តែង និង ភាពពិតប្រាកដជាគោលបំណង និង វិធីសាស្ត្រនៃការស្តារឡើងវិញត្រូវបានបង្ហាញ គឺជាហិបសញ្ញាតំណាងអោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ព្រះបានបញ្ជាឱ្យប្រជារាស្ត្រនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់ រំពឹងគិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះពិតជាមានខ្លឹមសារនៃរូបភាពរបស់ព្រះ (យ៉ូស្វេ១:៨)។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់អាចផ្លាស់ប្តូរប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ អោយទៅជាប្រធាន នៃព្រះជាម្ចាស់ដោយការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

២) ជីវិតគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះរបស់មនុស្សម្នាក់

ប្រធានបទការស្តារឡើងវិញ នូវរូបសំនួររបស់ព្រះ ត្រូវបានប្រមូលផ្តុំដោយគំនិតព្រះគម្ពីរ ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រហើយត្រូវបានអភិវឌ្ឍឆ្ពោះទៅរកមនុស្សច្រើន ដោយមនុស្សដែលព្រះបានជ្រើសរើស។ វាត្រូវបានបង្ហាញឱ្យដឹងតាមរយៈអំណោយទានខាងវិញ្ញាណ និង ជីវិតដ៏ស្មោះត្រង់របស់ពួកគេ ដែលត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងការដឹកនាំរបស់ពួកគេដូចខាងក្រោម៖

- ១. យ៉ូស្វេ – ១:១-៨, ២៣:១-១៦
- ២. ពួកចៅហ្វាយ – ១:១០, ៦:៣៤, ១១:២៩, ១៤: ៦, ១៩
- ៣. សាំយ៉ូអែល – I សាំយ៉ូអែល ១:១៥, ២: ១-១០, ៣: ១-២១, ៧: ៥-១០, ១៦: ១២-១៣
- ៤. ដាវីឌ – I សាំយ៉ូអែល ១៦: ១-១៣, ២៤: ៥-៦, ២ សាំយ៉ូអែល ១១-២៦, ៦: ១៦-២៣, ២២: -២៣
- ៥. សាឡូម៉ូន – I ពង្សាវតារក្សត្រ ៣:១-១៥, ២២: ២២-៥១, ១០: ១-៩,
- ៦. អេលីយ៉ា – II ពង្សាវតារក្សត្រ ១៧: ១-២៤, ១៨: -១៩
- ៧. អេលីសេ – II ពង្សាវតារក្សត្រ ២: ១-២៥, ១៣: ២០-២១
- ៨. នេហេមា – ១: ១-១០.៥: ១-១៩
- ៩. អែស៉ា – នេហេមា ៨: ១-១៨, ៩: -១០:
- ១០. នាងអេសធើរ – ៤:១៤-១៦

១. យ៉ូស្វេ

សេចក្តីផ្តើម:

ព្រះគម្ពីរយ៉ូស្វេគឺជាកណ្តាប្រវត្តិសាស្ត្រមួយ ក្នុងចំណោមកណ្តាប្រវត្តិសាស្ត្រផ្សេងទៀតនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ការផ្ដោតនៃកណ្តាប្រវត្តិសាស្ត្រមានគោលបំណង បង្ហាញពីការប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅក្នុងដំណើរការនៃព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលបានសម្តែងនូវនិមិត្តរូប និង ស្រមោលជាច្រើន។ កណ្តាទាំងនោះបង្ហាញយ៉ាងច្រើនពីសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ សេចក្តីសង្គ្រោះគឺផ្អែកទៅលើការស្តារឡើងវិញ នូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ ទោះបីជាការស្តារឡើងវិញត្រូវបានបង្ហាញ ត្រឹមតែជានិមិត្តសញ្ញា និង ស្រមោលក៏ដោយ តែភាពជាក់ស្តែងបានលេចឡើងយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងក្រុមជំនុំ។

នៅពេលយើងពិនិត្យមើលនិមិត្តសញ្ញា និង ស្រមោលនៅក្នុងកណ្តាទាំងនេះ យើងនឹងទៅដល់ភាពជាក់ស្តែងនៃរូបឆ្លុះ។ នៅចុងបញ្ចប់ ភាពពិតទាក់ទងនឹងបុគ្គលិកលក្ខណៈសេចក្តីសុចរិត មេត្តាករុណា និង ភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះ។ ទាំងនេះ គឺជាគោលបំណងនៃការប្រោសលោះ និង អត្ថន័យនៃការប្រោសលោះ។

នៅក្នុងកណ្តានេះយើងអាចរកឃើញអត្ថន័យកំណត់ចំនួន៣ ទាក់ទងនឹងព្រឹត្តិការណ៍នៃការឆ្លងទន្លេយ៉ែដាន់ (៣: ១-១៧) មេបញ្ជាការ និង ការប្រយុទ្ធនៃកុលសម្ព័ន្ធភាពទាំងប្រាំពីរ។

I. និមិត្តសញ្ញានៃការឆ្លងទន្លេយ៉ែដាន់ (យ៉ូស្វេ ៣: ១-១៧)

ការអស្ចារ្យនៃបទគម្ពីរ មានអត្ថន័យលើសពីពិតក្នុងដែលគួរឱ្យចង់ដឹង។ ការអស្ចារ្យជាបើកស្តែងរូបភាព -យើងអាចហៅការអស្ចារ្យទាំងនោះថាជាការបើកសម្តែង ការពន្យល់ - ពីព្រោះព្រះបង្ហាញពីគោលបំណងរបស់ទ្រង់ ដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ផ្ទាល់តាមរយៈការអស្ចារ្យ។ តើការអស្ចារ្យគឺជាអ្វី? យើងអាចនិយាយបានថាអព្វគហេតុដែលបង្ហាញថា ព្រះរបស់យើងមានអំណាចដ៏អស្ចារ្យក្នុងការបង្កើត ផ្គត់ផ្គង់ និង ប្រោសលោះ។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះយេស៊ូវបង្ហាញការអស្ចារ្យជាច្រើន ដល់អ៊ីស្រាអែលនៅទីហោស្ថាន? ជីវិតរបស់ពួកគេបានជួបនឹងការអស្ចារ្យជាច្រើន ដែលកើតមកពីអំណាចរបស់ព្រះ។ ក្នុងចំណោមការបរិភោគ ការផឹក ការដេក ការដើរ និង ការប្រយុទ្ធ នៅក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ ក៏បានឆ្លងកាត់ព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យទាំងនេះផងដែរ។ ការអស្ចារ្យទាំងនេះ បានបង្ហាញពីអំណាចរបស់ព្រះដែលជាសញ្ញានៅក្នុងក្រុមជំនុំ។

ការអស្ចារ្យទាំងនេះ រួមមានការឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហម បានបង្ហាញពីការប្រោសលោះដ៏អស្ចារ្យ ដែលក្រុមជំនុំត្រូវបានដោះលែងពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន។ នេះគឺជាការបកស្រាយរបស់សាវ័កប៉ូល(១កូរិន.១០:១-២)។ ព្រឹត្តិការណ៍នៃការឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហម ពិតជាបានសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើការសង្គ្រោះ ការអត់ទោស ការរាប់ជាសុចរិត និង ការទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកជាសញ្ញានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។

នៅក្នុងអត្ថបទនេះ យើងអាចរកឃើញការឆ្លងកាត់ទន្លេមួយទៀត។ វាគឺជាការឆ្លងទន្លេយ៉ែដាន់។ តើអ្នកគិតយ៉ាងណាចំពោះការឆ្លងទន្លេយ៉ែដាន់នេះ? យើងត្រូវតែគិតអំពីវាជាមួយនឹងភាពពិតនៃព្រឹត្តិការណ៍នោះ។ តើវាមានន័យយ៉ាងដូចម្តេច?

ទី១ ការឆ្លងទន្លេយ៉ែដាន់តំណាងឱ្យទិដ្ឋភាពមួយទៀតនៃការសង្គ្រោះក្រុមជំនុំ

១) ខ13-16បានចែងថា "ចូរនឹកចាំពីពាក្យដែលលោកម៉ូសេ ជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះយេស៊ូវ បានបង្ហាត់មកដល់រាល់គ្នាថា គឺព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះនៃឯង ដែលប្រទានឱ្យឯងឈប់សំរាក ទ្រង់នឹងប្រទានស្រុកនេះដល់ឯងដែរ ឯប្រពន្ធកូនរបស់ឯងរាល់គ្នា នឹងហូរសត្វទាំងប៉ុន្មាន នោះត្រូវនៅក្នុងស្រុកនេះ ដែលលោកម៉ូសេបានឱ្យដល់ឯង

ហើយ គឺខាងកើតទន្លេយ៉ាងនេះចុះ តែឯងរាល់គ្នាដែលជាមនុស្សខ្លាំងពូកែស្មាត់ជំនាញ ត្រូវឱ្យឆ្លងនាំមុខ ពួកបងប្អូនឯងទៅទាំងពាក់គ្រឿងសស្ត្រាវុធ ដើម្បីនឹងជួយបងប្អូនឯង ទាល់តែព្រះយេហូវ៉ាបានប្រទានឱ្យគេ ឈប់សំរាក ដូចជាឯងដែរ ហើយគេបានចាប់យកស្រុក ដែលព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯង ទ្រង់ប្រទានឱ្យ រួចសឹម ឯងរាល់គ្នាត្រឡប់មកនៅក្នុងស្រុក ដែលជាភក្តីអាកររបស់ឯងវិញ ដើម្បីនឹងចាប់យកស្រុក ដែលលោកម៉ូសេ ជា អ្នកបំរើរបស់ព្រះយេហូវ៉ា បានឱ្យមកឯង នៅត្រើយទន្លេយ៉ាងនេះខាងកើតនេះ គេក៏ឆ្លើយតបទៅយ៉ូស៊ែបវិញថា យើងរាល់គ្នានឹងធ្វើតាមគ្រប់ទាំងសេចក្តី ដែលលោកបង្គាប់មកយើង ហើយនឹងទៅឯកន្លែងណា ដែលលោក ចាត់ឱ្យយើងទៅផង...”

២.វាគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យមួយ ដែលបង្ហាញពីភាពពិតនៃការសង្គ្រោះប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះ ជាថ្មីម្តងទៀតដូច ជាការឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហម។ ដូច្នេះ យើងអាចបកស្រាយព្រឹត្តិការណ៍និមិត្តរូបនេះ ជាទិដ្ឋភាពមួយទៀតនៃការ សង្គ្រោះ។ នៅ១កូរិន.១០:១-៥ ពន្យល់ពីការបកស្រាយរបស់ប៉ុលថា ក្រុមជំនុំបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ដោយពពក និង ទឹក។ “បងប្អូនអើយ ខ្ញុំមិនចង់ឲ្យអ្នករាល់គ្នានៅល្ងង់ពីដំណើរពួកព្រះយេស៊ូវយើងទេ ថាគេបាន នៅក្រោមពពកទាំងអស់គ្នា ហើយគ្រប់គ្នាបានដើរកាត់សមុទ្រគ្រប់គ្នាបានទទួលបុណ្យជ្រមុជក្នុងពពក ហើយ ក្នុងសមុទ្រនោះឲ្យបានតាមលោកម៉ូសេគ្រប់គ្នាបានបរិភោគចំណីអាហារដែលខាងព្រលឹងវិញ្ញាណហើយគ្រប់ គ្នាបានផឹកទឹកដែលខាងព្រលឹងវិញ្ញាណដែរ ដ្បិតបានផឹកពីថ្មជាខាងព្រលឹងវិញ្ញាណដែលតាមគេ ឯថ្មនោះ គឺជាព្រះគ្រីស្ទប៉ុន្តែ ព្រះទ្រង់មិនពេញព្រះហឫទ័យនឹងគេជាច្រើនគ្នាទេ ដ្បិតគេត្រូវដួលស្លាប់រាត់រាយ នៅក្នុងទី រហោស្ថាន។”

៣.តើវាមានន័យយ៉ាងដូចម្តេច? ការឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហមគឺជានិមិត្តរូបមួយ ឬជាការបើកសម្តែងជាប្រភព។ តើអ្វីជាការពិតនៃនិមិត្តរូបនេះ? នេះគឺជាការសង្គ្រោះប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ អោយរួចពីបាបដ៏សែនវេទនា។ តាម រយៈព្រឹត្តិការណ៍នេះ យើងអាចរៀនពីលក្ខណៈនៃការសង្គ្រោះដ៏អស្ចារ្យរបស់យើង។ នោះគឺដើម្បីបាន សង្គ្រោះពីអំពើបាបដ៏សែនវេទនារបស់យើង។ ការឆ្លងទន្លេយ៉ាងនេះចង្អុលឆ្ពោះទៅរកការសង្គ្រោះដ៏លម្អិតនៅក្នុង រាស្ត្ររបស់ព្រះ ដែលពឹងផ្អែកលើសេចក្តីសង្គ្រោះជាមូលដ្ឋាន។ បន្ទាប់ពីយើងបានសង្គ្រោះពីអំពើបាបរបស់យើង ហើយយើងអាចក្លាយជាតិព្រះគុណជាក់ស្តែងនៅគ្រប់ផ្នែកនៃជីវិតរបស់យើង ដោយការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ។ និយាយម្យ៉ាងទៀត យើងនឹងត្រូវបានសង្គ្រោះពីសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខុសឆ្គងរបស់យើង។ នេះគឺជាការ ពិតនៃការឆ្លងទន្លេយ៉ាងនេះ។ ការឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហម ចង្អុលទៅពីបុណ្យជ្រមុជទឹក និង ការរាប់ជាសុចរិត ប៉ុន្តែ ការឆ្លងទន្លេយ៉ាងនេះគឺនិយាយអំពីការបដិសេធដោយខ្លួនឯង និង ការឆ្លងកាត់ - ដែលជាការព្រែកជា បរិសុទ្ធ។

៤.បន្ទាប់ពីយើងទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ជាមួយទឹកបញ្ជាក់ថា យើងបានសង្គ្រោះពីអំពើបាប។ ជាទូទៅពិធី បុណ្យជ្រមុជ ដោយទឹកគឺជាសញ្ញាសម្គាល់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ប៉ុន្តែសំខាន់ជាងនេះទៅទៀត គឺពិធី បុណ្យជ្រមុជដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ តើពិធីបុណ្យជ្រមុជដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាអ្វី? វាមានន័យថា យើងត្រូវបានសំអាតដោយព្រះវិញ្ញាណ។ និយាយម្យ៉ាងទៀតគឺការបង្កើតស្នាព្រះហស្ថច្នី។

“ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលតបថា “ខ្ញុំប្រាកដមែន ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា បើមិនបានកើតជាថ្មី នោះគ្មានអ្នក ណាអាចនឹងឃើញនគរព្រះបានទេ” (យ៉ូហាន ៣: ៦)។ តើអ្នកឃើញនគរទេ? តើអ្នកពេញចិត្តនឹងនគរព្រះទេ? ដូច្នេះ ការបង្កើតឡើងវិញសំដៅទៅលើព្រឹត្តិការណ៍នៃការទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅ

ក្នុងជីវិតយើងជាគ្រីស្ទាន។ វាគឺជាការពិតនៃការឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហមដែលជានិមិត្តរូប។ និមិត្តរូបនេះក៏ទាក់ទងនឹងនិមិត្តរូបមួយទៀត គឺជាការឆ្លងទន្លេយ៉ាងដាច់។ និមិត្តរូបពីរបង្ហាញយ៉ាងច្រើនអំពីលក្ខណៈនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ដូច្នេះ យើងអាចគិតពីរឿងសំខាន់ពីដែលបង្ហាញនៅទីនេះ។ ដូចដែលយើងដឹងថា ការរួមសម្ព័ន្ធខាងវិញ្ញាណនៅក្នុង១កូរិន.១២:១៣ “*ដ្បិតយើងទាំងអស់គ្នាទោះបីជាសាសន៍យូដា ឬសាសន៍ក្រេក បារាំងឬអ្នកជាភ្នំ យើងបានទទួលបុណ្យជ្រមុជ ចូលក្នុងរូបកាយតែ១ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណតែ១ ហើយគ្រប់គ្នាក៏បានត្រូវផឹកពីព្រះវិញ្ញាណតែ១ដែរ។*” យើងចូលរួមបុណ្យជ្រមុជដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធហើយរីករាយនឹងភាពបរិបូណ៌នៃព្រះគុណបុណ្យជ្រមុជទឹក និង បុណ្យជ្រមុជទឹកដូចជាផឹកទឹក។ សូមមើលវិវរណៈ ៣:២០ ដែលពន្យល់ពីភាពពិតនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលជាការប្រកបយ៉ាងជិតស្និទ្ធជាមួយព្រះអម្ចាស់នៅលើតុតែមួយដូចជាការបរិភោគ។ ដូច្នេះ ការរាប់ជាសុចរិតគឺជាការរាប់ជាបរិសុទ្ធ ហើយការរាប់ជាបរិសុទ្ធ ក៏ជារាប់ជាសុចរិតនៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះដែរ (ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក) ។

ដូច្នេះ យើងយល់ថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៃទឹក និង ការផឹកទឹករស់ពីថ្មបង្ហាញពីព្រះគុណដ៏បរិបូណ៌នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ លើសពីនេះទៅទៀត ការអស្ចារ្យដែលទន្លេយ៉ាងដាច់ត្រូវបានបែងចែកបង្ហាញថាជាការប្រោសលោះពីបំណងប្រាថ្នាបាបជាពេញចក្រដើម្បីផលិតអំពើបាបទាំងអស់។ តើការនេះមានន័យថាម៉េច?

ទីពីរ ទន្លេយ៉ាងដាច់គឺជានិមិត្តរូបនៃបំណងប្រាថ្នាបាបរបស់យើងដែលបង្កើតអំពើបាប៖ លើផ្ទាំងរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានលាងជំរះអំពើបាបម្តងសម្រាប់ទាំងអស់ និង ជារៀងរហូត (កាឡាទី ៥:២៤ ~ *ហើយអស់អ្នកដែលជាប់សងព្រះគ្រីស្ទ នោះបានឆ្លងសាច់ឈាមហើយ ព្រមទាំងសេចក្តីរំជួល និងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាទាំងប៉ុន្មានផង។*” អ្វីដែលយើងចង់ចាំត្រូវតែកើតឡើងតាមរយៈភាពបរិសុទ្ធ និង ស្អាតស្អំ។ យោងទៅតាមបទបញ្ជាថា” ពិចារណាពីខ្លួនឯង។

(៥) ការពិនិត្យរបស់យើងតាមរយៈការប្រែចិត្ត និង សេចក្តីជំនឿនឹងនាំមកនូវរបស់ដ៏អស្ចារ្យមួយចំនួន (៣: ១១, ១៤, ១៦, ១៧) ។

“មើលហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃផែនដីទាំងមូល នឹងចូលទៅក្នុងទន្លេយ៉ាងដាច់មុនអ្នករាល់គ្នា។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលប្រជារាស្ត្រវិជ្ជាជីវៈដើម្បីឆ្លងទន្លេយ៉ាងដាច់ ពួកសង្ឃដែលសែងហិបនៃសេចក្តីសញ្ញាបានទៅមុនពួកគេ ... ទឹកពីលើបានឈប់ហូរ។ វាបានឡើងជាគំនរពីទីចំងាយត្រង់ក្រុងអាដាំ នៅជិតតំបន់ហ្សាវ៉េននៅពេលទឹកហូរទៅសមុទ្រអាវ៉ាប (នោះគឺសមុទ្រស្លាប់) ត្រូវបានកាត់ផ្តាច់។ ប្រជារាស្ត្រក៏ឆ្លងទៅត្រើយម្ខាងទល់មុខក្រុងយេរិទូ។ ពួកសង្ឃដែលសែងហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់បានឈប់នៅកណ្តាលទន្លេយ៉ាងដាច់ហើយឈរនៅលើដីគោករឹងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឆ្លងកាត់ទន្លេយ៉ាងដាច់ទាំងអស់គ្នា។

ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់សំអាតរាល់អំពើបាប អំពើទុច្ចរិត និង ការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់យើង តែយើងនៅតែបន្តរស់នៅក្នុងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នានៃបាប តើយើងអាចយកឈ្នះវាដោយប្រាជ្ញារបស់យើងបានទេ? ព្រះគម្ពីរចែងថា យើងមិនអាចធ្វើបានឡើយ។

ព្រះគម្ពីររ៉ូម ៧: ២១-២៥ ចែងថា៖ “*យ៉ាងនោះខ្ញុំឃើញច្បាស់ៗនេះថា ឯខ្ញុំ ដែលចង់ប្រព្រឹត្តតែសេចក្តីល្អ នោះចេះតែមានសេចក្តីអាក្រក់ជាប់នៅនឹងខ្ញុំជានិច្ចដ្បិតតាមបែកខាងក្នុង ខ្ញុំត្រេកអរចំពោះក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះតែខ្ញុំឃើញមានអំណាចៗទៀត ក្នុងអស់ទាំងអស់រយៈពេលរូបកាយខ្ញុំ ដែលច្បាំងនឹងអំណាចនៃគំនិតខ្ញុំ ទាំងចាប់នាំខ្ញុំទៅជាប់ក្រោមអំណាចអំពើបាប ដែលនៅក្នុងអរយៈពេលនៃខ្លួនខ្ញុំទាំងប៉ុន្មានផងវេទនាណាស់ខ្ញុំ តើអ្នកណានឹងជួយ*

ឱ្យខ្ញុំរួច ពីគូសេចក្តីស្លាប់នេះទៅបានអព្រះគុណដល់ព្រះអង្គ គឺដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃ យើងរាល់គ្នា ដូច្នេះ ខ្លួនខ្ញុំគោរពប្រតិបត្តិតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ដោយគំនិតខ្ញុំ តែខាងសាច់ឈាមខ្ញុំ នោះតាម ច្បាប់របស់អំពើបាបវិញ ។”

យើងមិនអាចយកឈ្នះលើសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាពេញដោយបាបរបស់យើងតែម្នាក់ឯងបានទេ។ ការស្វិត្យា ការធ្វើ សមាធិ និង អាកប្បកិរិយាល្អរបស់យើងជាធម្មតាមិនអាចដកចេញនូវអំពើបាបនៅក្នុងចិត្តរបស់យើងទេ ពីព្រោះ បំណងប្រាថ្នាត្រូវបានជំរុញ និង មានលក្ខណៈជាប្រព័ន្ធ។

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជ្រាបពីរឿងនេះក្នុងពន្លឺកិច្ចរបស់ទ្រង់។ នៅសួនច្បារគេសេម៉ានីទ្រង់បានអធិស្ឋានដល់ព្រះ ជាមួយពួកសិស្សរបស់ទ្រង់សម្រាប់ឈើឆ្កាងរបស់ព្រះអង្គ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គ បានដេកលក់។ ពេលនោះព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ “ចូរចាំយាម ហើយអធិស្ឋានចុះ ដើម្បីមិនឱ្យកើត សេចក្តីល្ងង់នាំចិត្តឡើយ ឯវិញ្ញាណ ក៏ប្រុងជាស្រេចមែន តែសាច់ឈាមខ្សោយទេ”(ម៉ាថាយ ២៦: ៤១) ។ តើ អ្នកដឹងពីអត្ថន័យនៅពីក្រោយពាក្យទាំងនេះទេ? មនុស្សភាគច្រើនយល់ច្រឡំថា វាជាការអាណិតអាសូរចំពោះ រាងកាយដែលហត់នឿយរបស់ពួកគេ។ ទេវាមិនមែនមានន័យបែបនេះទេ។ នៅទីនេះ “sarks” មានន័យថាសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នានៃអំពើបាប។ វាមិនអាចឈានទៅដល់ស្តង់ដារនៃព្រះអម្ចាស់ទេ។ វាមិនអាចទៅរួចទេក្នុងការស្នាក់ នៅទីនោះ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែបោះចោលសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាម ទៅកន្លែងនៃសេចក្តីស្លាប់ ដើម្បី កំទេចចោល។ ព្រះអម្ចាស់ចង្អុលទៅបញ្ជាចំបង ហើយនៅទីនេះគឺជាដំណោះស្រាយ។

ដំណោះស្រាយគឺត្រូវជឿលើអំណាចនៃឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះអម្ចាស់របស់យើងបានជ្រើសរើសយក ឈើឆ្កាង ដើម្បីដកសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខុសឆ្គងរបស់ទ្រង់។ ប៉ុលបានប្រកាស។ “ពីព្រោះខ្ញុំមិនដឹងការដែលខ្ញុំ ប្រព្រឹត្តទេ ដ្បិតខ្ញុំមិនធ្វើការដែលខ្ញុំចង់ធ្វើសោះ គឺតែងតែប្រព្រឹត្តការដែលខ្ញុំស្អប់វិញបើសិនជាខ្ញុំតែងតែប្រព្រឹត្ត ការ ដែលខ្ញុំមិនចង់ធ្វើ នោះខ្ញុំយល់ព្រមថា ក្រឹត្យវិន័យល្អមែនដូច្នេះ មិនមែនខ្ញុំដែលធ្វើការនោះទេ គឺជាបាប ទេតើ ដែលនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំវិញដ្បិតខ្ញុំដឹងថា នៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំ គឺក្នុងសាច់ឈាមខ្ញុំ គ្មានអ្វីល្អទេ ព្រោះខ្ញុំមានចិត្តចង់ធ្វើ ល្អជានិច្ច ប៉ុន្តែ រកធ្វើមិនកើតសោះ ខ្ញុំមិនប្រព្រឹត្តការល្អ ដែលខ្ញុំចង់ធ្វើនោះទេ តែការអាក្រក់ដែលខ្ញុំមិនចង់ធ្វើ នោះបែរជាខ្ញុំធ្វើវិញ(រ៉ូម៧:១៥-១៩)។ “នេះគឺជាកូនសោរដ៏សំខាន់ដើម្បីដកនូវសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាពេញដោយ បាបរបស់យើងចេញ។ មានតែនៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណធ្វើការនៅក្នុងចិត្តរបស់យើងទេ ទើបយើងអាចយក ឈ្នះការល្ងង់នៅចំពោះព្រះ។ ដូច្នេះ ប៉ុលអរគុណព្រះអម្ចាស់ ហើយសរសើរទ្រង់។ យើងត្រូវឆ្លងទន្លេយ៉ាងដាច់ ផ្ទាល់ខ្លួនក្នុងជីវិតរបស់យើង។

ឧទាហរណ៍៖ នៅពេលយើងទទួលការល្បងនៃសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាម ដោយការលួច ការកុហក ការ ស្អប់ ការច្រណែន និង ចំណង់ផ្លូវភេទ តើយើងអាចយកឈ្នះលើបញ្ហាទាំងនេះនៅក្នុងជីវិតពិតរបស់យើងយ៉ាង ដូចម្តេច? នៅពេលបំណងប្រាថ្នាបាបរបស់យើងបានកើនឡើង នៅក្នុងចិត្តយើងមិនអាចគ្រប់គ្រងវាបានទេ។ យើងត្រូវតែទទួលស្គាល់ការពិតនេះ។ ទន្ទឹមនឹងនេះ យើងក៏ត្រូវទទួលស្គាល់អំណាចនៃឈើឆ្កាងដែរ។ បន្ទាប់ មកជីវិតរបស់យើងក្លាយជាការអព្រះគុណ ការសរសើរ និង ការលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះព្រះអម្ចាស់ជាការ លះបង់ដែលមានជីវិត (រ៉ូម ១២: ១-២)។

កុំធ្វើអ្វីតាមអារម្មណ៍តាមឱ្យសោះ តែផ្ទុយទៅវិញធ្វើតាមឆន្ទៈដែលពឹងផ្អែកលើព្រះ និង ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ នៅពេលយើងឃើញពន្លឺរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះយើងអាចមើលឃើញពន្លឺខាងក្នុងរបស់យើង។ នៅពេលយើង

ក្រឡេកមើលទៅសិរីល្អនៃព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ យើងឃើញថា យើងនឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយកិច្ចការនៃ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (២កូរិនថូស៣:១៨) នេះជាការពិតនៃការឆ្លងទន្លេយ៉ាងជាន់។

តើអ្នកបានឆ្លងសមុទ្រក្រហមទេ? ហើយ តើអ្នកបានឆ្លងកាត់ទន្លេយ៉ាងជាន់ក្នុងជីវិតរបស់អ្នកដែរឬទេ? ពេល ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលក្រឡេកមើលទៅហិបនៃសេចក្តីសញ្ញា ហើយដើរតាមបាតជើងនោះ អ្នកនឹងដើរក្នុងទឹកដូច ដីគោក។ យើងអាចជំនះសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា ដែលមានបាបនេះដោយធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នៅក្នុងជីវិតពិត របស់យើង។ បន្ទាប់មកទៀត យើងនឹងឃើញការពិតមួយទៀតនៃទន្លេយ៉ាងជាន់ តាមរយៈនិមិត្តរូបនៃការប្រោស លោះដែលជាការឆ្លងទន្លេយ៉ាងជាន់។

ទីបី ទន្លេយ៉ាងជាន់តំណាងឱ្យនិមិត្តរូបរបស់ការទុច្ចរិត ការស្លាប់ និង អំពើបាបនៅក្នុងពន្លឺនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការ ប្រោសលោះ

នៅពេលយើងពឹងគិតអំពីព្រឹត្តិការណ៍នេះ យើងគួរតែមើលឃើញពីភាពពិត នៃនិមិត្តរូបសម្រាប់ព្រះគុណដ៏ បរិបូណ៌នៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងដែលព្រះប្រទានតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ។

១) យើងបានទទួលអំពើបាប និង ការផ្ដន្ទាទោសដែលជាបុព្វហេតុចំបងនៃទោសរបស់យើង។

វាមានន័យថា អំពើបាបរបស់យើងទាំងអស់ត្រូវបានលុបចោលដោយព្រះគុណនៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជា ព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើង។ យើងអាចទទួលបានការសន្យាដ៏អស្ចារ្យ ដូចសាវ័កប៉ូលបានធ្វើនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ រ៉ូម៨: ៣១-៣៧ និង ៣: ២១-២២ ។

ប្រសិនបើ យើងសារភាពជំនឿរបស់យើងលើអង្គ (ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ) ហើយសារភាពថា ព្រះយេស៊ូវជា ព្រះអម្ចាស់របស់យើង នោះយើងបានរួចផុតពីអំពើបាប អំពើទុច្ចរិត និង ការកាត់ទោស (១យ៉ូហាន ១:៩) ។ ដូចជាអ៊ីស្រាអែលបានឆ្លងទន្លេយ៉ាងជាន់ យើងបានឆ្លងកាត់អំពើបាបរបស់យើងដោយជំនឿដែរ។ ឥឡូវនេះ យើងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច យើងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅរកជីវិតអស់កល្បជានិច្ច នៅក្នុងអតីតកាល ហើយ យើងក៏មិនត្រូវបានគេថ្កោលទោសដែរ (យ៉ូហាន ៥:២៤) ។

ព្រះពុទ្ធសាសនាបង្រៀនថា បាបប្រៀបជាទឹកហូរឆ្លងកាត់តាមដងទន្លេភ្នំធំ និង វាលភ្នំខ្សាច់។ ប៉ុន្តែ ពួកគេ អះអាងថា អាកប្បកិរិយាល្អរបស់មនុស្សម្នាក់អាចជួយគាត់ឆ្លងផុតពីបាបបាន។ ពួកគេដាស់តឿនបន្ថែមទៀតថា សេចក្តីសង្គ្រោះនឹងកើតចេញពីការធ្វើល្អរបស់មនុស្ស។ តើអ្នកគិតយ៉ាងដូចម្តេចដែរ? ក៏មានការបង្រៀនពិតជា បង្ហាញពីគំនិតដូចគ្នានេះដែរ នៅគ្រប់សាសនា ដូចជា៖ ខុងដ៍ ហិណ្ឌូ អ៊ីស្លាម តាវ និង មន្តអាគមធម្មជាតិលើក លែងតែគម្ពីរ។ ផ្ទុយទៅវិញបទគម្ពីរបង្ហាញថា ការប្រព្រឹត្តល្អរបស់មនុស្សមិនអាចសំអាតអំពើបាបសូម្បីតែមួយ នៅក្នុងចិត្តគាត់បានឡើយ។ និយាយម្យ៉ាងទៀត គាត់មិនអាចរំងាប់សំលេងបាបនៅក្នុងបញ្ញាចិត្តរបស់គាត់ទេ។ តើយើងអាចលាងសំអាតអំពើបាបនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង ដោយបុណ្យកុសលរបស់យើងទេ? តើយើងអាចធ្វើ បានទេ? យើងពិតជាមិនអាចធ្វើបានទេ។ បន្ទាប់ ពីស្តេចដាវីឌបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនៃអំពើកំផិត និង ឃាតកម្មក្នុងជីវិតរបស់ទ្រង់ ព្រះអង្គបានសារភាពថា ទ្រង់បានប្រឈមនៅក្នុងអំពើបាបរបស់ខ្លួននៅក្នុងញាណ ដែលដឹងខ្លួន។

"ជ្រិតទូលបង្គំទទួលស្គាល់អំពើរំលងរបស់ទូលបង្គំហើយ ឯអំពើបាបរបស់ទូលបង្គំ នោះក៏នៅចំពោះមុខទូល បង្គំជានិច្ចទូលបង្គំបានធ្វើបាបនឹងទ្រង់ហើយ គឺនឹងទ្រង់តែ១ព្រះអង្គ ព្រមទាំងប្រព្រឹត្តសេចក្តីដែលអាក្រក់នៅ ព្រះនេត្រទ្រង់ផង ទូលបង្គំទទួលស្គាល់អំពើទាំងនោះ ដើម្បីឱ្យទ្រង់បានរាប់ជាសុចរិត ក្នុងកាលដែលទ្រង់មាន

បន្ទូល ហើយឱ្យបានឥតសេវាហ្នឹង ក្នុងកាលដែលទ្រង់ជំនុំជំរះមើល ទូលបង្គំបានកើតមកក្នុងសេចក្តីទុច្ចរិត ហើយម្តាយទូលបង្គំបានមានទំនប់ង្កើតទូលបង្គំនៅក្នុងអំពើបាបដែរមើល ទ្រង់ប្រាថ្នាចង់បានសេចក្តីពិតនៅ ចំណែកខាងក្នុង ហើយគឺនៅទីលាក់កំបាំងខាងក្នុង ដែលទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យទូលបង្គំស្គាល់ប្រាជ្ញាដែរ” (ទំនុក. ៥១: ៣-៦)។

ទ្រង់បានរកឃើញឫសគល់នៃអំពើបាប ជម្រៅនៃបាប និង អំណាចនៃអំពើបាប។ មានតែផ្លូវមួយទេ ដែលទ្រង់ អាចរកឃើញហើយវាក៏ជាវិធីសាស្ត្រតែមួយគត់ដែលអាចសំអាតអំពើបាបរបស់ព្រះអង្គ។ តើវាជាអ្វី? វាមានតែ ដោយមែក ហ៊ីស៊ុបដែលចង្អុលបង្ហាញពីការប្រព្រឹត្តិដ៏ល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាឧបករណ៍ដើម្បីប្រើអំពើកតញ្ញ របស់ទ្រង់ចាក់ចូលទៅដល់បេះដូង។ វាមានន័យថា ការប្រព្រឹត្តិដ៏ល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទសំអាតខ្ញុំជាមួយ ហ៊ីស៊ុប ហើយខ្ញុំនឹងបានស្អាត។ លាងសំអាតខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនឹងបានសជាងហិមៈ (ទំនុកតម្កើង ៥១: ៧) ។

ថ្ងៃមួយជាវីឌបានសារភាពថា៖ “មានមនុស្សជាច្រើនដែលនិយាយថា តើអ្នកណានឹងសំដែងឱ្យយើងឃើញ សេចក្តីល្អ ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមទ្រង់ប្រោសឱ្យស្មើនៃព្រះករុ្តាទ្រង់ បានភ្លឺមកលើយើងខ្ញុំរាល់គ្នាទ្រង់បាន ប្រោសឱ្យចិត្តទូលបង្គំមានសេចក្តីអំណរលើសជាងពួកទាំងនោះ ក្នុងកាលដែលស្រូវ នឹងទឹកទំពាំងបាយជូរ របស់គេបានសំបូរផង” ការប្រព្រឹត្តិពិតធ្វើឱ្យយើងចូលទៅជិតកន្លែងនេះ។ តើអ្នកបានឆ្លងកាត់ចរន្តនៃអំពើ បាបនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នកទេ? តើអ្នកបានប្រព្រឹត្តិចេញពីបាបរបស់អ្នកនៅចំពោះព្រះទេ? តើពេលណាទើបអ្នក សារភាពពីបាបរបស់អ្នក? ជាថ្មីម្តងទៀតយើងត្រូវឆ្លងទន្លេយំដាន់នៃអំពើបាបដោយជំនឿ។ “បើយើងលន់ភ្ល បាបវិញ នោះទ្រង់មានព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់ ហើយសុចរិត ប្រយោជន៍នឹងអត់ទោសបាបឱ្យយើង ហើយនឹង សំអាតយើង ពីគ្រប់អំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ផង” (១យ៉ូហាន ១: ៩)។ តាមរយៈដំណើរការនេះយើងនឹងត្រូវបាន ផ្លាស់ប្តូរទៅជារូបភាពនៃព្រះ - សេចក្តីសុចរិត មេត្តាករុណា និងភាពស្មោះត្រង់។

ដូច្នេះ យើងអាចទទួលបានព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ពីលើមេឃដូចអេលីសេបានធ្វើនៅទន្លេយំ ដាន់។ គាត់ត្រូវការពេលវេលា ដើម្បីឱ្យដំណើរការខ្លះនៃការហៅរបស់គាត់។ គាត់បានស្វែងរកការលើកទឹកចិត្ត ទ្វេដងនៃវិញ្ញាណរបស់អេលីយ៉ា។ “តើអ្នកចង់បានអ្វី? គាត់បានសារភាពផ្នែកពីរនៃព្រះវិញ្ញាណ (អំណាចនៃ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ)។ វាពិបាកណាស់ក្នុងការមានវានៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ មុនពេលដែលគ្រូរបស់គាត់បាន ទទួលមរណភាព គាត់មិនអាចទទួលបានទេ។ ប៉ុន្តែ គាត់មិនបានបោះបង់ចោលសេចក្តីត្រូវការរបស់គាត់ ចំពោះព្រះទេ។ បទគម្ពីរមិនបានបញ្ជាក់អំពីការពិត ដែលថាគាត់បានទទួលអំណោយទ្វេដងនោះទេ។ វាក្យា ភាពស្ងៀមស្ងាត់។ ប៉ុន្តែ ការបើកសម្តែងបានប្រើនិមិត្តរូប ដើម្បីធ្វើឱ្យយើងយល់ពីរឿងនេះ។ គាត់បានឆ្លងទន្លេ យំដាន់ដោយបែងចែកទឹកទន្លេ ដោយវាយវាជាមួយនឹងសម្លៀកបំពាក់របស់គ្រូគាត់។ បន្ទាប់មកមុនពេលធ្វើ សកម្មភាព គាត់បានហែកសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់។ មិត្តភក្តិរបស់ពួកគេបានឃើញសកម្មភាពនេះ ហើយយល់ ថាអេលីសាបានទទួលចំណែកទ្វេដងនៃវិញ្ញាណពីព្រះ។ នេះជាពន្លឺកិច្ចរបស់យើង។ យើងត្រូវឆ្លងកាត់ចរន្តនៃ អំពើបាបដោយជំនឿម្តងបន្តិចៗ។

ថ្នាក់សិក្សាសាលាគឺជាសួននៃហោរា ដែលអ្នកជំនិតរបស់ព្រះបានត្រាស់ហៅ ពួកគេគួរតែដោះសម្លៀកបំពាក់ ខាងក្រៅរបស់ពួកគេចេញ ដោយការប្រព្រឹត្តិ និង ជំនឿ។ និយាយម្យ៉ាងទៀត យើងត្រូវផ្លាស់ប្តូរជីវិតរបស់យើង នៅក្នុងវគ្គបណ្តុះបណ្តាលរបស់យើង។ យើងពិតជាមានសេចក្តីអាម៉ាស់ខ្លាំងណាស់ ក្នុងការស្តាប់ការព្យាបាល នូវបញ្ហាដ៏វេទនានៃទំនាក់ទំនងរវាងបុរស និង ស្ត្រី។ យើងត្រូវឆ្លងទន្លេយំដាន់។ ព្រះយេស៊ូវបានសុគតនៅលើ ឈើឆ្កាង ដើម្បីប្រទានអំណោយដ៏អស្ចារ្យនៃការសំអាតដល់យើង។

២) យើងត្រូវតែឆ្លងកាត់សេចក្តីស្លាប់នៃទន្លេយ៉ាងជាន់

ទន្លេយ៉ាងជាន់ចង្អុលបង្ហាញពីការស្លាប់ខាងរូបកាយ ការស្លាប់ខាងវិញ្ញាណ និង ការស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច។ វាពិតជាអស្ចារ្យណាស់ការស្លាប់នៅលើឈើត្នោតអាចដោះស្រាយការស្លាប់ដ៏អស់កល្បនេះ។ សូមក្រឡេកមើលបុរសរបស់ព្រះគ្រីស្ទលោកប៉ុល។ គាត់បានប្រកាសថា “ទ្រនិចនៃសេចក្តីស្លាប់នៅឯណា?” សេចក្តីស្លាប់អាចយកឈ្នះលើជីវិតគ្រីស្ទានរបស់យើងនៅលើផែនដី។ ដូច្នេះ យើងជាមនុស្សខ្លាំងបំផុតនៅលើផែនដី។ នេះគឺជាឯកសិទ្ធិរបស់យើង។ យើងបានឆ្លងទន្លេយ៉ាងជាន់រួចទៅហើយដោយជំនឿ។

ជាការពិត យើងជួបប្រទះនូវស្ថានភាពស្លាប់ជាច្រើន នៅក្នុងដួងចិត្ត ក្នុងទំនាក់ទំនងគ្រួសារ និង ពន្លឺកិច្ច។ នៅពេលនោះហើយ ដែលយើងត្រូវតែអនុវត្តអំណាច។ ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឡាសារថា៖ “ចូរចេញពីទីនោះ!” យើងគួរតែបញ្ជាអោយមនុស្សស្លាប់ដើម្បីសម្រេចតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ទោះបីយើងជួបប្រទះនូវស្ថានភាពដែលមានគ្រោះថ្នាក់ដល់ជីវិតក៏ដោយ ក៏យើងប្រឈមនឹងបញ្ហាទាំងនោះដែរ ពីព្រោះព្រះបានរៀបចំអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងសម្រាប់យើង។ គ្រីស្ទបរិសុទ្ធអាចរស់នៅដោយសកម្មនៅលើផែនដីនេះ។ យើងត្រូវតែជឿជាក់ថា យើងបានឆ្លងទន្លេយ៉ាងជាន់ដោយការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពីសេចក្តីស្លាប់ពីព្រោះយើងបានស្លាប់ជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ហើយក៏បានរស់ឡើងវិញជាមួយព្រះគ្រីស្ទដែរ។ យើងក៏មានសេចក្តីសង្ឃឹមរស់ក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវដែរ ព្រោះចរន្តដែលហូរចេញពីដួងចិត្តរបស់យើង ដោយសារកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

ឧទាហរណ៍៖ (អេសេគាល ៣៧) បង្ហាញពីលំហូរទឹកហូរនៅក្នុងព្រះវិហារ។ តើវាហូរចេញពីព្រះវិហារទៅទីណា? ទឹកដែលហូរចេញពីប្រភពទឹកខាងក្រោមនៃព្រះវិហារ។ វាហូរទៅខាងក្រៅព្រះវិហារ និង សមុទ្រស្លាប់។ បន្ទាប់មក ជីវិតហូរចូលទៅក្នុងរូបកាយដែលស្លាប់ ដើមឈើស្ងួតបានកើតឡើងជាថ្មីនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ។ នៅពេលយើងបម្រើព្រះវិហារដោយបន្ទាបខ្លួន យើងអាចរកឃើញជីវិតដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង។ គម្ពីរកិច្ចការបង្ហាញពីការរស់ឡើងវិញ ដែលកើតឡើងពីសេចក្តីស្លាប់ ដូចជាទុក្ខវេទនា បញ្ហាការបៀតបៀន និងការប្រឈមនៅក្នុងក្រុមជំនុំ។ ការងារពឹងផ្អែកលើអំណាចដែលបានរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ទោះបីព្រះក្រុមជំនុំជំបូងធ្លាក់ចូលទៅក្នុងស្ថានភាពវេទនាក៏ដោយ ការងារនៃព្រះគុណដែលបានរស់ឡើងវិញ បានកើតឡើងនៅលើពិភពលោក។ នេះជាការពិតនៃការឆ្លងទន្លេយ៉ាងជាន់។ នៅថ្ងៃចុងក្រោយរបស់យើងនៅចំពោះព្រះយើងត្រូវឆ្លងទន្លេយ៉ាងជាន់ដោយក្លាហាន ដើម្បីចូលទៅស្ថានសួគ៌។ បន្ទាប់មក យើងគួរតែដើរឆ្លងទឹកដោយជំនឿ ព្រោះយ៉ូស្វេគឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទរបស់យើង បានចាក់ទឹកនៃសេចក្តីស្លាប់ជាដាច់ខាត ដើម្បីប្រោសយើងអោយមានជីវិតរស់ឡើងវិញ។ យើងជឿលើវា។

៣) យើងបានយកឈ្នះអំណាចរបស់សាតាំង និង អំណាចនៃស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់

អត្ថន័យមួយទៀតនៃការឆ្លងទន្លេយ៉ាងជាន់គឺការយកឈ្នះសាតាំង និង អំណាចរបស់វា។ វាពិតជាអស្ចារ្យណាស់ក្នុងការបង្ហាញការពិតដ៏សំខាន់នេះ ដោយប្រើនិមិត្តរូប។ ឆ្លងកាត់ទន្លេយ៉ាងជាន់បង្ហាញពីការលាងសំអាតអំពើបាបទាំងអស់ និង ដើម្បីជំនះរាល់ការល្អៗ។ ចុងក្រោយវាមានន័យថា ការយកឈ្នះអំណាចរបស់សាតាំង និង អំណាចនៃស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់។

តើសមុទ្រក្រហមមានន័យយ៉ាងដូចម្តេច? ទោះបីសមុទ្រក្រហមមានពិតមែនក៏ដោយ តែយើងអាចយល់ដឹងពីការពិតដោយពិចារណាលើការបកស្រាយរបស់សាវ័ក។ យោងតាម១កូរិនថូស១០:១-២ សមុទ្រក្រហមចង្អុលទៅការទុច្ចរិត សេចក្តីស្លាប់ និង អំពើបាបដូចជា “ស្ថានភាពស៊ីជម្រៅ” នៅក្នុងនិមិត្តរូបនៃសាការីបានឃើញនៅក្នុង(១:៨)។ ដូច្នេះ យើងគួរតែសង្កេតមើលការឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហម ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលដើម្បីយល់ពីការប្រោសលោះដ៏អស្ចារ្យនេះ។ យើងអះអាងថា វាបង្រៀនអត្ថន័យមួយចំហៀងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់

យើង។ នោះគឺស្ថានភាពមុនការសង្គ្រោះជាបណ្តាសា និង អំពើបាប។ តើការសង្គ្រោះរបស់យើងបានមកពីណា? វាជាស្ថានភាពដ៏អាក្រក់។ នៅក្នុងស្ថានភាពវេទនាបំផុតដែលយើងបានសង្គ្រោះ។

ដូច្នេះ នៅពេលយើងធ្លាក់ចូលក្នុងស្ថានភាពវេទនា យើងអាចមានក្តីសង្ឃឹមដ៏អស្ចារ្យ ព្រោះយើងបានរួចផុតពី បណ្តាសាដាច់ខាត។ តើអ្វីទៅជាស្ថានភាពបំផ្លិចបំផ្លាញនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក? ទោះបីជាគំនិតរបស់អ្នក អះអាងថា អ្នកមិនអាចធ្វើអ្វីគ្រប់យ៉ាងក៏ដោយ តែអ្នកគួរតែមើលឃើញការបើកសម្តែងដំបូង។ ឈឺឆ្កាងរបស់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទអាចធ្វើបាន។ ព្រឹត្តិការណ៍ឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហម និង ទន្លេយ៉ែដាន់បង្រៀនពីសេចក្តីសង្គ្រោះ ដ៏អស្ចារ្យ។ តើអ្នកជឿលើរឿងនេះទេ?

ចូរក្រឡេកមកមើល មនុស្សខ្លះម្នាក់ដែលធ្លាក់ក្នុងសភាពវេទនាខ្លាំងបំផុត វាដូចជាភាពនៃភាពងងឹត សាតាំង បណ្តាសា ទោសទណ្ឌកម្ម អំពើបាប និង ស្ថាននរក។ នៅពេលដែលពួកគេចូលទៅរកព្រះអម្ចាស់ ដោយក្តីងឿង ឆ្ងល់ និង ការបន្ទាបខ្លួន គឺទន្លេយ៉ែដាន់របស់ពួកគេ ការតស៊ូរបស់ពួកគេ បានបាត់ទៅដោយសារការប្រកាស របស់ព្រះគ្រីស្ទ អំពីការលើកលែងទោស។ ភ្លាមៗនោះ គាត់បានជាសះស្បើយដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះ។

នៅពេលយើងជួបការលំបាក អំពីជីវិតបច្ចុប្បន្នរបស់យើង យើងគួរចងចាំពីជ័យជំនះរបស់គាត់ ដែលបានលុប ចោលអំពើបាបទាំងអស់ ដោយកុសលរបស់គាត់ ហើយក៏អនុវត្តវាចំពោះបញ្ហានោះដែរ។ ដោយសារជំនឿបញ្ជា បច្ចុប្បន្នរបស់យើងបានបាត់ទៅវិញ នៅពេលយើងទទួលយកវាទៅនឹងជីវិតបច្ចុប្បន្នរបស់យើង។ តើអ្នកជឿទេ?

នៅសាលាយើងត្រូវរៀនមុខវិជ្ជាជាច្រើន ប៉ុន្តែអ្វីដែលសំខាន់ជាងនេះ គឺរៀនអំពីការឆ្លងទន្លេយ៉ែដាន់ ដោយការ ប្រែចិត្ត និង មានជំនឿពិតនៅចំពោះព្រះ។ ការនេះធានាថា អ្នកពិតជាបានឈ្នះរាល់អំពើបាបទាំងអស់ ការ ស្លាប់ និង ការល្បួងពីសាតាំង។ ក្នុងចំណោមបញ្ហាទាំងនេះ យើងសង្កត់ធ្ងន់លើការយកឈ្នះលើការល្បួងដែល បាត់បង់ភាពបរិសុទ្ធ និង ភាពបស្ចាគស្តាំ។ ដូច្នេះ ប៉ុលបានដាស់តឿនដ៏ម៉ឺងម៉ាត់ថា៖ “ចូរចៀសវាងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា ដែលនៅក្មេង។” ដើម្បីជៀសចេញពីការប្រព្រឹត្តអំពើបាប យើងត្រូវលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីការសិក្សាព្រះបន្ទូល របស់ព្រះ។ តើយើងអាចយកឈ្នះបំណងប្រាថ្នាទាំងនេះយ៉ាងដូចម្តេច? គឺការរីករាយនឹងសេចក្តីពិតគឺជាព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះ។

II. តើនរណាជាមេបញ្ជាការរបស់អ៊ីស្រាអែល? (យ៉ូសេ៥:១៣-១៥)

បទគម្ពីរផ្តោតលើព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាព្រះអម្ចាស់នៃការប្រោសលោះប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ។ លើសពីនេះទៀត គម្ពីរសញ្ញាចាស់ចង្អុលបង្ហាញព្រះគ្រីស្ទថាជា អ្នកបង្កើតការប្រោសលោះ ដែលជាប្រភពគ្រប់យ៉ាង នៃសេចក្តី សង្គ្រោះរបស់យើង។ តាមរយៈការសិក្សាព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី យើងរកឃើញឧទាហរណ៍ជាច្រើននៃនិមិត្តរូប និង ស្រមោលនៃព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើការដើម្បីសំរេចក្រឹត្យរបស់ព្រះ ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងតាំងពីដំបូង។ ឧទាហរណ៍ នៃនិមិត្តរូបនេះលេចចេញមកនៅក្នុងយ៉ូសេ ក្នុងទម្រង់ជាមេបញ្ជាការនៃអ៊ីស្រាអែល។ តើនរណាជា មេបញ្ជាការ? សំណួរខាងក្រោមអាចផ្តល់ចម្លើយសំខាន់ៗទាំងនេះដល់យើង។

ទីមួយ តើអ្វីដែលបង្ហាញថា មេបញ្ជាការគឺជាព្រះគ្រីស្ទដែលបានចាប់កំណើតមុន?

ព្រឹត្តិការណ៍ទាំង២ ខាងក្រោមនេះ ជាភស្តុតាងដែលបញ្ជាក់ថា គាត់ជាព្រះគ្រីស្ទដែលបានចាប់កំណើតជា មុន។

(១) ទ្រង់បានដឹកនាំយ៉ូស្វ ដែលទទួលខុសត្រូវកាន់កាប់ស្រុកកាណាន ដោយឈរនៅមុខគាត់ ហើយបញ្ជា ពួកគេពីរបៀបកាន់កាប់ទឹកដី។ មានតែព្រះអម្ចាស់ទេ ដែលអាចដឹកនាំអ្នកបំរើរបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីសំរេចតាម ក្រឹត្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ យ៉ូស្វគួរតែគោរពតាមបញ្ជារបស់ទ្រង់ដែលជាគំរូនៃព្រះគ្រីស្ទ។

(២) ទ្រង់ត្រូវបានថ្វាយបង្គំដោយយ៉ូស្វ ពីព្រោះទ្រង់ជាព្រះគ្រីស្ទ ដែលបានចាប់កំណើតជាមុន ជាអ្នកដែល មានអំណាចដូចព្រះយេស៊ូវ។ លោកយ៉ូស្វក្រាបថ្វាយបង្គំទ្រង់ ព្រោះព្រះអង្គជាទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់។ ប រិបទបង្ហាញពីហេតុផលភ្លាមៗ នៅពេលដែលពាក្យរបស់មេបញ្ជាការត្រូវបានបង្ហាញ។ ព្រះអម្ចាស់បានលាត ត្រដាងឆ្ពោះទៅរកសង្គ្រាមរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ហេតុអ្វីបានជាមេបញ្ជាការផ្លាស់ប្តូរទៅជាព្រះអម្ចាស់? ពាក្យទាំង ពីរនេះអាចផ្លាស់ប្តូរបាន។ ឬយើងអាចនិយាយម្យ៉ាងទៀតថា៖ មេបញ្ជាការត្រូវតែជាព្រះអម្ចាស់។

ព្រះគម្ពីរយ៉ូស្វ 6:1-4, *"វិជ្ជាទីក្រុងយេរិទ្ធ គេបានបិទទ្វារជាប់ទាំងប្រយ័ត្ន ដោយខ្លាចពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ឥត មានអ្នកណាចេញចូលសោះឡើយព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលនឹងយ៉ូស្វថា មើល អញបានប្រគល់ក្រុងយេរិទ្ធ ព្រមទាំងស្តេច គេនឹងពួកមនុស្សខ្លាំងពូកែស្មាត់ជំនាញទាំងប៉ុន្មាន មកក្នុងកណ្តាប់ដៃដងហើយដូច្នេះត្រូវឱ្យឯង រាល់គ្នា ជាពួកថ្នឹកច្បាំង ដើរជុំវិញទីក្រុងអស់៦ថ្ងៃ ក្នុង១ថ្ងៃ១ជុំត្រូវឱ្យមានសង្សាររូប កាន់ត្រែស្ទឹងចៀមដើរនាំ មុខហើប រួចដល់ថ្ងៃទី៧ នោះត្រូវឱ្យដើរព័ទ្ធទីក្រុងអស់៧ជុំថែមទៀត ហើយពួកសង្ឃត្រូវផ្តុំត្រៃឡើង"។*

តើនរណាជាមេបញ្ជាការរបស់យើង? ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង ហើយបានរស់ឡើងវិ ញ។ ទ្រង់បានបញ្ជាឱ្យយើងទៅគ្រប់ជាតិសាសន៍ដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលអោយមានសិស្ស និង បង្រៀនព្រះបន្ទូល របស់ព្រះអង្គ ហើយអោយគេរក្សាព្រះបន្ទូលនៅក្នុងពិភពលោក។ ទ្រង់គឺជាមេបញ្ជាការរបស់យើង។ ម៉ាថាយ ២៨: ១៨ ចែងថា *"ឯព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់យាងមកមានបន្ទូលនឹងគេថា គ្រប់ទាំងអំណាចបានប្រគល់មកខ្ញុំនៅលើ ស្ថានសួគ៌ ហើយលើផែនដីផងដូច្នេះ ចូរទៅបញ្ចុះបញ្ចូលឱ្យមានសិស្សនៅគ្រប់ទាំងសាសន៍ ព្រមទាំងធ្វើបុណ្យ ជ្រមុជទឹកឱ្យ ដោយនូវព្រះនាមព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា នឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធចុះហើយបង្រៀន ឱ្យគេកាន់ តាមគ្រប់ទាំងសេចក្តី ដែលខ្ញុំបានបង្គាប់មកអ្នករាល់គ្នាផង ហើយមើល ខ្ញុំក៏នៅជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នាជារាល់ថ្ងៃ ដែរ ដរាបដល់បំផុតកាល"។* យើងគឺជាកូនក្រុមរបស់ទ្រង់ ជាកូនទាហានរបស់ទ្រង់ដែលគួរតែធ្វើតាមបទបញ្ជា របស់ព្រះអង្គនៅក្នុងលោកិយ។ ដូច្នេះ ថ្ងៃនេះយើងគោរពតាមបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ដោយស្មោះត្រង់៖ សិក្សាព្រះ គម្ពីរ និង មានទំនាក់ទំនងជាមួយពន្លឺកិច្ច។ នេះគឺជាឯកសិទ្ធិរបស់យើង។

ទីពីរ តើមេបញ្ជាការបានបញ្ជាឱ្យយ៉ូស្វធ្វើអ្វីខ្លះ?

ដោយអំណាចរបស់លោកម៉ូសេ យ៉ូស្វគួរតែដោះស្រាយកង្វើងរបស់គាត់នៅលើផែនដី ជាដីដ៏បរិសុទ្ធដែលបាន សន្យាគឺកាណាន។ កន្លែងនេះ ចង្អុលទៅឋានសួគ៌ដែលមានពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ស្ថានភាពដ៏ បរិសុទ្ធនេះ គួរតែត្រូវបានសម្រេចដោយមនុស្សបរិសុទ្ធដែលបានសង្គ្រោះពីអំពើបាបរបស់គាត់។ យ៉ូស្វគឺ ស្រមោលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

នៅក្នុងខ១៥បានចែងថា៖ *"អ្នកដែលជាកំពូលលើពួកពលផងព្រះយេស៊ូវ ក៏ប្រាប់ថា ចូរដោះស្រាយកង្វើងចេញ ទៅ ដ្បិតកន្លែងដែលឈរនៅនោះ ជាកន្លែងបរិសុទ្ធ រួចយ៉ូស្វក៏ធ្វើតាមដូច្នោះ"។* យើងអាចនិយាយម្យ៉ាងទៀតថា មេបញ្ជាការបានធ្វើឱ្យយ៉ូស្វក្លាយជាមនុស្សបរិសុទ្ធ។ ភាពបរិសុទ្ធនៃដីគឺជាគោលបំណងនៃព្រះរាជ្យកិច្ចរបស់ ទ្រង់។ នៅពេលអ្នកដឹកនាំជាមនុស្សបរិសុទ្ធ គាត់អាចសំរេចគោលបំណងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ឆ្ពោះទៅប្រជារាស្ត្រ អ៊ីស្រាអែលរបស់ព្រះអង្គ។ ឥឡូវនេះ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងទ្រង់ធ្វើការក្នុងភាពបរិសុទ្ធរបស់ ប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ តាមរយៈកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ការប្រែចិត្តនិង សេចក្តីជំនឿចំពោះព្រះបន្ទូល

របស់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាពន្លឺកិច្ចដ៏សំខាន់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅក្នុងយើងសម្រាប់ភាពបរិសុទ្ធ គឺជាដំណាក់កាលនៃពន្លឺកិច្ចប្រោសលោះរបស់ព្រះ។

ជីវិតសិក្សានៅសាលារៀនរបស់យើងគឺដូចជាសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ។ បេសកកម្មចម្បងដែលយើងត្រូវតែរក្សាគឺរក្សាខ្លួនអោយបានបរិសុទ្ធ។ តើនេះមានន័យថាម៉េច? ភាពបរិសុទ្ធមានន័យថា រស់នៅក្នុងជីវិតដែលឃ្លាតឆ្ងាយពីការគិតគំនិត ការប្រព្រឹត្ត ទិសដៅ និង វិធីសាស្ត្ររបស់លោកិយ។ តើអ្នកបានរក្សាភាពបរិសុទ្ធនៅក្នុងជីវិតពិតរបស់អ្នកទេ? តើអ្នកមិនជួបការប្រឈមក្នុងជីវិតពិតនៅក្នុងជីវិតសាលាទេឬ? ជាពិសេសយើងត្រូវរក្សាជីវិតរបស់យើងចេញពីលោកិយ។ យើងត្រូវតែប្រយ័ត្នប្រយែង ចំពោះអំពើបាបដែលបានបង្កឡើងនៅក្នុងភាពយូរវ័យរបស់យើង។ ជាទូទៅបទគម្ពីរគោរពទំនាក់ទំនងតាមព្រះរវាងបុរស និង ស្ត្រី (ជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ក្នុងព្រះជាមួយនឹងភាពស្និទ្ធស្នាលដូចព្រះ) ប៉ុន្តែ សាតាំងល្អៗយើងឆ្ពោះទៅរកការប្រព្រឹត្តតាមលោកិយ ដោយប្រើការទាក់ទាញនៃជីវិតដ៏ស្រស់ស្អាត។ ទោះបី ជាការល្អណាមួយអាចវាយប្រហារយើង នៅពេលណាមួយ ឬកន្លែងណាក៏ដោយ ក៏យើងគួរតែរក្សាខ្លួនយើងនៅលើប្រាជ្ញារបស់ព្រះ ដូចយ៉ូសែបបានធ្វើដែរ។ តើយ៉ូសែបអាចយកឈ្នះការល្អៗបានយ៉ាងដូចម្តេច? ដោយសារតែគាត់ដឹងពីវិធីសាស្ត្រល្អបំផុត ដែលត្រូវរត់ចេញពីកន្លែងមានអំពើបាប។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើអ្នកផ្ដោតលើការអានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយអធិស្ឋានដល់ព្រះដើម្បីទទួលព្រះគុណ អ្នកអាចទទួលបានអំណាចដើម្បីយកឈ្នះលើការល្អៗ។ រក្សាភាពបរិសុទ្ធរបស់អ្នកពីព្រោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានធ្វើឱ្យយើងបានបរិសុទ្ធ (១កូរិនថូស៣:១៦) ។ យើងជាព្រះវិហារមួយ។

ទីបីតើមេបញ្ជាការមានតួនាទីអ្វីដើម្បីកាន់កាប់ទឹកដីកាណាន ?

តួនាទីគឺដើម្បីលើកទឹកចិត្តប្រជារាស្ត្ររបស់គាត់ ឱ្យរក្សាការកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ បន្ទាប់ពីកាន់កាប់ទីក្រុង។ ព្រះគ្រីស្ទដែលបានចាប់កំណើតមុន បានលេចមកក្នុងចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ វាមានន័យថា រូបរាងរបស់គាត់អមដោយវត្តមាននៃសិរីល្អរបស់ព្រះ។ សកម្មភាពរបស់គាត់បង្ហាញពីកងទ័ពរបស់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះ។ វាគឺជាស្រមោលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះយេស៊ូវជាអ្នកសង្ឃឹមផ្សព្វផ្សាយគត់រវាងព្រះ និង ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គដោយបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង ជំនួសប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ដើម្បីឡើងទៅស្ថានសួគ៌។ ដូច្នេះ យើងជឿថា ការសុគតរបស់ទ្រង់គឺជាសេចក្តីស្លាប់របស់យើង។ ការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់គឺជាការរស់ឡើងវិញរបស់ខ្ញុំ ហើយជាការឡើងឡើងទ្រង់ជាការឡើងរបស់ខ្ញុំ (អេភេសូរ២:៤-៧)។ តែព្រះជាម្ចាស់ដែលមានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាដោយសារព្រះអង្គស្រឡាញ់យើងខ្លាំងណាស់ ទោះបីយើងស្លាប់ដោយសារកំហុសរបស់យើងក៏ដោយ ក៏ព្រះអង្គបានប្រោសអោយយើងមានជីវិតរួមជាមួយព្រះស្រីស្នំដែរ។ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសយើងអោយរស់ឡើងវិញរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ និង អោយយើងអង្គុយលើបល្ល័ង្កនៅស្ថានបរមេសុខ រួមជាមួយព្រះអង្គដែរ ដើម្បីលើកតម្កើងសិរីរុងរឿង នៃព្រះគុណដែលទ្រង់ប្រណិសន្តោសមកយើងក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ។

ប៉ុលបានសារភាពនៅ(កាឡាទី ២: ២០)ថា “ខ្ញុំបានជាប់គ្នាជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែខ្ញុំរស់នៅ មិនមែនជាខ្ញុំទៀត គឺជាព្រះគ្រីស្ទទ្រង់រស់ក្នុងខ្ញុំវិញ ហើយដែលខ្ញុំរស់ក្នុងសាច់ឈាមឥឡូវនេះ នោះគឺរស់ដោយសេចក្តីជំនឿជឿដល់ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ដែលទ្រង់ស្រឡាញ់ខ្ញុំ ក៏បានប្រគល់ព្រះអង្គទ្រង់ជំនួសខ្ញុំហើយ”។

តួនាទីដ៏អស្ចារ្យនៃការបើកសម្តែងត្រូវបានគូសនៅក្នុងអត្ថបទ នោះគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដើម្បីកាន់កាប់ទីក្រុងយេរិទូ។ តើការបើកសម្តែងនេះបានបង្ហាញដល់យើងយ៉ាងដូចម្តេច? ការខាងក្រោមនឹងរៀបរាប់ប្រាប់យើង៖

(១) ការងាររបស់គាត់គឺសាមញ្ញណាស់។ អ្នកណាធ្វើតាមបង្គាប់របស់ខ្មែរ អ្នកនោះអាចកាន់កាប់ក្រុងបាន។ សកម្មភាពវិជ្ជមានរបស់ពួកគេ គឺការគោរពប្រតិបត្តិ ដូចជាកូនក្មេងធ្វើតាមបង្គាប់ឪពុកម្តាយរបស់គេ ព្រោះព្រះយេស៊ូវបានផ្សាយដំណឹងល្អថា មានតែមនុស្សម្នាក់ដែលដូចជាក្មេង ដែលមានចិត្តស្តាប់បង្គាប់ និង មានចិត្តរាបទាបប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចចូលទៅស្ថានសួគ៌។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលគោរព និង ប្រតិបត្តិតាមបញ្ជារបស់យ៉ូស្វេ។ សព្វថ្ងៃនេះ យើងគួរតែធ្វើតាមការណែនាំរបស់ព្រះយេស៊ូវ នៅក្នុងស្ថានភាពណាមួយដោយការបង្រៀនពីព្រះគម្ពីរ។

(២) ការងាររបស់គាត់ផ្តោតលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលហឺបនៃសេចក្តីសញ្ញាបង្ហាញ។ នៅពេលពួកគេមកដល់ក្រុងយេរិខូ ពួកគេត្រូវតែដើរតាមហឺបនៃសេចក្តីសញ្ញាដែលតំណាងឱ្យវត្តមាន និង ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ មួយថ្ងៃ ពួកគេត្រូវតែដើរជុំវិញទីក្រុងយេរិខូ។ បន្ទាប់មក នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរពួកគេត្រូវដើរជុំវិញក្រុងយេរិខូចំនួនប្រាំពីរដង។ ហើយពួកគេ គួរតែស្រែកដោយសំឡេងតែមួយថា៖ “ចូរស្រែកឡើង! តួរព្រះអម្ចាស់បានប្រទានក្រុងដល់អ្នកហើយ!” មានតែការនេះទេ ដែលត្រូវជាអាកប្បកិរិយានៃជំនឿរបស់ពួកគេចំពោះការតាំងសញ្ញា ព្រោះព្រះជាម្ចាស់បានប្រគល់ទីក្រុងដល់ពួកគេ។ ពួកគេអាចអះអាងថា នេះជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ។

(៣) ពួកគេត្រូវតែធ្វើតាមការណែនាំរបស់ព្រះ ដើម្បីរក្សា ការគិត ធ្វើការនៅទីកន្លែងសន្យា ដែលជាទ្រព្យសម្បត្តិដែលបានរៀបចំទុក។ ពួកគេត្រូវតែទទួលស្គាល់ថា ទីក្រុង និង ភោគទ្រព្យដែលត្រូវបានប្រគល់ជូនព្រះជាម្ចាស់។ អ៊ីស្រាអែលមិនគួរកាន់កាប់ទីកន្លែងរបស់ពួកគេទេ។ មេបញ្ជាការរូបនេះ ផ្តោតសំខាន់ទៅលើការបំផ្លាញទីក្រុងយេរិខូ ដែលជាទីក្រុងដំបូងរបស់កាណាន ក៏ដូចជាដើម្បីរក្សាការដឹងគុណ នៅក្នុងជីវិតរបស់ប្រជារាស្ត្រ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយប្រកបដោយព្រះគុណរបស់យើង បានបំពេញបេសកកម្មទាំងពីរនេះ ជាប្រពន្ធសេដ្ឋកិច្ចរបស់ព្រះ។ យ៉ូស្វេដែលជាស្រមោលរបស់ព្រះយេស៊ូវ មិនបានបំពេញតាមបញ្ជារបស់ទ្រង់ទាំងស្រុងទេ។ ដូចជាព្រឹត្តិការណ៍បែបនេះ កិច្ចការប្រោសលោះរបស់ព្រះយេស៊ូវបានបង្ហាញម្តងហើយម្តងទៀត អំពីប្រធានបទដ៏អស្ចារ្យនេះដល់យើង។

ជីវិតសិក្សានៅក្នុងជីវិតសាលាយើង ដើរតាមព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ដោយរបៀបណា? តាមរយៈជំនឿ យើងអាចដើរតាមទ្រង់បាន។ វាមានន័យថា យើងត្រូវតែទទួលយកនូវគុណសម្បត្តិរបស់ទ្រង់ នៅក្នុងជីវិតរបស់យើង ហើយទាមទារវាដោយជំនឿ និង ការប្រតិបត្តិ។ យើងធានាថា “យ៉ូស្វេ” របស់យើងបានសម្រេចការសង្គ្រោះសម្រាប់យើងអស់រយៈពេល២០១៩កន្លងមកហើយ។ តើអ្នកជឿទេ?

មេបញ្ជាការគឺជាព្រះគ្រីស្ទដែលបានចាប់កំណើតជាមុន។ ទ្រង់បានបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះមុខយ៉ូស្វេ ដូចជាព្រះគ្រីស្ទបានបម្រើដល់ការសម្រេចផែនការនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ទ្រង់បានបង្ហាញឱ្យឃើញយ៉ាងច្បាស់ ពីគោលបំណង ឥរិយាបថ និង វិធីសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ យើងដែលជាផ្នែកមួយនៃមនុស្សដែលបានដៅទុកជាមុន យើងគួរតែរៀនគោលពីដៅ និង វិធីសាស្ត្រ ហើយបម្រើទ្រង់នៅលើលោកិយ។

III .តើអ្វីទៅជាធាតុពិតនៃការកាន់កាប់ស្រុកកាណាន (យ៉ូស្វេ ១៤: ៦-១៥)?

យើងគិតពីការពិត ដែលប្រៀបធៀបការកាន់កាប់ស្រុកកាណាន និង កំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឬ វត្តមានរបស់ ព្រះគ្រីស្ទ។ មូលហេតុ ដែលខ្ញុំប្រៀបធៀបការទាំងពីរនេះជាមួយគ្នា ព្រោះជាការស្វែងយល់ពីការពិតនៃការកាន់ កាប់ទឹកដីកាណាន។ តើអ្នកគិតយ៉ាងណាដែរ?

តាមពិតការកាន់កាប់ស្រុកកាណាន ត្រូវបានសម្រេចដោយគោលបំណងនៃការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ (ម៉ាថា ១:២១)។ ការសង្គ្រោះប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់គឺស្ថិតនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះ។ ការកាន់កាប់កាណានបង្ហាញពីភាពពិតនៃការប្រោសលោះ ការអត់ទោសពីអំពើបាប អម៉ាញ៉ូអែល និង ការធានានៃ បេសកកម្ម។ ក្នុងន័យនេះ យើងរីករាយនឹងភាពជាក់ស្តែងនៃស្រុកកាណាននៅក្នុងជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទ។ ដូចគ្នា នេះផងដែរ យើងត្រូវរំពឹងថា នឹងទទួលបាននូវព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្នរបស់យើង។ នេះគឺជាបទ ពិសោធន៍ជាក់ស្តែងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរដៅពួក៨៖ ប៉ុលបានភ្ញាក់នៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់ថា “ខ្ញុំជាប្រសើរជាអ្នកមាន ជ័យជំនះ” ហើយជីវិតនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះមានច្រើនក្រៃលែង។ តើអ្នករីករាយនឹងព្រះគុណនេះនៅក្នុង ជីវិតរបស់អ្នកទេ?

ទីមួយ គឺត្រូវមានការធានាចំពោះការអត់ទោសបាប (ខ ១០)

នៅក្នុងខ១០បានចែងថា “ឥឡូវនេះ មើល ព្រះយេស៊ូវទ្រង់បានទុកឱ្យខ្ញុំរស់នៅដូចជាទ្រង់បានមានបន្ទូល គឺ មាន៤៥ឆ្នាំនេះហើយ តាំងពីព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលសេចក្តីនោះ នឹងលោកម៉ូសេក្នុងកាលដែលពួកអ៊ីស្រា អែល កំពុងដើរក្នុងទីរហោស្ថាននៅឡើយ ហើយមើល នៅថ្ងៃនេះខ្ញុំមានអាយុ៤៥ឆ្នាំហើយ!”

តើអ្នករកឃើញអ្វីខ្លះ ក្នុងករណីមានសង្គ្រាមនៅស្រុកកាណាន? ហេតុអ្វីបានជាព្រះចង់សម្លាប់កុលសម្ព័ន្ធកាណានទាំងអស់? តើព្រះរបស់យើងជាព្រះយេស៊ូវដ៏យោរយោ ដោយគ្មានមេត្តាករុណាដល់ជនក្រីក្រឬ? វាដូច ជាអ្នកដែលមានជ័យជំនះ ដូចជាមេដឹកនាំផ្តាច់ការយោរយោ គឺហ្គេនដឺខាន់ដែលជាមេដឹកនាំនៃពួកម៉ុងហ្គោលី។ គាត់កាន់កាប់ដោយកម្ទេចសត្រូវ និង ក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេទាំងស្រុង។ វិធីសាស្ត្រនេះក៏ត្រូវបានប្រើដោយ អាសស៊ើរក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រដែរ។ បទបញ្ជារបស់ព្រះគឺអាក្រក់ជាងមេដឹកនាំផ្តាច់ការទៅទៀត៖ អ៊ីស្រាអែលត្រូវ បានគេបញ្ជាអោយកម្ទេចកុលសម្ព័ន្ធកាណានទាំងអស់។ តើអ្វីជាទំនាក់ទំនងរបស់ការនេះ? យើងត្រូវការការ បកស្រាយត្រឹមត្រូវនៃព្រឹត្តិការណ៍នេះ។ វាតំណាងឱ្យវិធីដែលព្រះប្រព្រឹត្តចំពោះអំពើបាប។ “ឈ្នួលនៃអំពើបាបគឺ ជាសេចក្តីស្លាប់”។ ព្រឹត្តិការណ៍នេះ បង្ហាញពីភាពពិតដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះ យើងអាចយល់ពីភាព ពិតមួយនៃការកាន់កាប់ទឹកដីកាណាន ដែលជាការអត់ទោសពីអំពើបាប។ យើងពិតជាអាចរីករាយនឹងការធានា នៃការអត់ទោសបាប ដោយការសារភាពពីជំនឿជាក់ពិតប្រាកដរបស់យើង។ ព្រះគម្ពីរ១យ៉ូហាន១:៩ចែងថា “បើយើងលន់ត្អូបវិញ នោះទ្រង់មានព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់ ហើយសុចរិត ប្រយោជន៍នឹងអត់ទោសបាបឱ្យ យើង ហើយនឹងសំអាតយើង ពីគ្រប់អំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ផង” ហើយ ១:៧ បន្ថែមទៀតថា, “តែបើយើងរាល់គ្នា ដើរក្នុងពន្លឺវិញ ដូចជាទ្រង់ក៏គង់ក្នុងពន្លឺដែរ នោះយើងមានសេចក្តីប្រកបនឹងគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយព្រះលោ ហិតនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះរាជបុត្រានៃទ្រង់ ក៏សំអាតយើងរាល់គ្នា ពីគ្រប់អំពើបាបទាំងអស់” យោងទៅ តាមបទគម្ពីរទាំងនេះ លោកយ៉ូហានបានទទួលព្រះគុណជាបរិបូណ៌ ក្នុងការអត់ទោសបាប។ នេះគឺជាការពិត មួយរបស់ស្រុកកាណាន។ តើបញ្ហាអ្វីដែលអាក្រក់បំផុតនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក? វាជាបញ្ហានៃអំពើ បាប។ យើង ត្រូវតែគ្រប់គ្រងបញ្ហានេះដោយអំណាចព្រះចេស្ដា។ ទោះបី បាបមានភាពរឹងមាំហើយបង្កើតភាពវេទនាក្នុងជីវិត តែយើងជឿថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានដោះស្រាយបញ្ហានេះ ដោយការសុគតរបស់ទ្រង់។ យើងបានទទួលសេរី ភាពចេញពីអំពើបាបទាំងអស់។ យើងអាចរីករាយនឹងការអត់ទោសជារៀងរហូតនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។

តើស្ត្រីកំផិតបានទទួលការអភ័យទោសអំពីបាបដ៏គួរឱ្យអាម៉ាស់នៅក្នុងជីវិតរបស់នាងយ៉ាងដូចម្តេច? “ ខ្ញុំមិនកាត់ទោសអ្នកទេ។ ទៅចុះតែកុំធ្វើបាបទៀត។ តើព្រះយេស៊ូវអាចមានបន្ទូលបែបនេះយ៉ាងដូចម្តេចបាន? ដោយសារតែទ្រង់អាចដោះស្រាយរាល់អំពើបាបទាំងអស់ ដែលជាខ្លឹមសារនៃបញ្ហារបស់មនុស្សហើយ ក៏ដោយសារតែទ្រង់បានលាងរាល់អំពើបាបរបស់ប្រជារាស្ត្រដោយអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ ក្នុងការសុគតរបស់ទ្រង់នៅលើឈើឆ្កាង។ ឥឡូវនេះ ព្រះអម្ចាស់របស់យើងប្រកាសប្រាប់ពួកយើងថា “ខ្ញុំមិនកាត់ទោសអ្នកទេ ពីព្រោះខ្ញុំជាដង្ហាយធូននឹងបាបដ៏ថ្លៃថ្លាសម្រាប់អ្នក។” យើងជឿលើសេចក្តីពិតនេះ។

៤.២ ទាហរណ៍៖ សព្វថ្ងៃនេះ មនុស្សជាច្រើនប្រឈមនឹងអារម្មណ៍ដែលមានវិប្បដិសារីរបស់ពួកគេ នៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។ កំហុសធ្វើឱ្យយើងកាន់តែអាក្រក់នៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។ ទោះបីជា យើងបានព្យាយាមសម្អាតបន្ទុកនៅក្នុងបញ្ញាចិត្តរបស់យើង ដោយអាកប្បកិរិយា និង រឿងល្អៗរបស់យើងក៏ដោយ ក៏យើងមិនអាចស្ងប់រំដាប់សំលេងខាងក្នុងដែលយើងមានបានដែរ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងគួរតែជឿជាក់លើគុណសម្បត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទដើម្បីសំអាតអំពើបាបរបស់យើង។ ហេតុអ្វី? មានតែអំពើរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចសំអាតអំពើបាបរបស់យើងបាន ពីព្រោះព្រះបានទទួលយកការសុគតរបស់ទ្រង់ ជាការថ្វាយជំនួសជំនួសយើង។ ដូច្នេះ យើងអាចជឿបានថា បន្ទាប់ពីយើងសារភាពអំពើបាបរបស់យើង ចំពោះព្រះដោយជំនឿ យើងអាចនិយាយបានថា “អរគុណព្រះសម្រាប់គុណនៃព្រះគ្រីស្ទ។ យើងអាចសរសើរព្រះយេស៊ូវ ដោយសារតែអំណាចដ៏អស្ចារ្យ នៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នេះគឺជាការពិតនៃការកាន់កាប់ស្រុកកាណាន។

ទីពីរ គឺត្រូវមានការធានាពីអម៉ាញូអែល (ខ ១២)

ការពិតទីពីរ នៃការកាន់កាប់ស្រុកកាណាន ត្រូវតែជាបទពិសោធន៍របស់អម៉ាញូអែល។ ដូច្នេះ អម៉ាញូអែលតំណាងឱ្យភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និង វត្តមានរបស់ព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់។ នៅពេលយើងគិតអំពីការតយុទ្ធនៅស្រុកកាណាន យើងអាចរកឃើញមូលហេតុចំបងនៃជ័យជំនះ។ តើវាគឺជាអ្វី? គឺអម៉ាញូអែល។ អម៉ាញូអែលគឺជាការប្រោសលោះរបស់យើង។ តើគោលដៅចុងក្រោយរបស់អ្នកក្នុងជីវិតគឺជាអ្វី? ដើម្បីលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និង រីករាយនឹងទ្រង់ គឺជាគោលបំណងនៃការប្រោសលោះក៏ដូចជាមធ្យោបាយនៃការប្រោសលោះ។ គោលដៅចុងក្រោយនៃពន្លឺកិច្ចរបស់យើងគឺ អម៉ាញូអែលដើម្បីនៅជាមួយព្រះ។ ស្ថានភាពនៃការរួមសមន្តន៍ជាមួយព្រះអម្ចាស់។

ដើម្បីទទួលបានទឹកដោះ និង ទឹកឃ្មុំគឺមានសារៈសំខាន់ ប៉ុន្តែការរីករាយនឹងអម៉ាញូអែលជាការពិតដែលសំខាន់បំផុតនៃទឹកដីកាណាន ដោយការគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និង ការសរសើរព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទរបស់យើង។

វាជាការងាយស្រួលបំផុត ក្នុងការផ្តោតលើការសំរេចនូវសមិទ្ធផលយ៉ាងឆាប់រហ័សនៅក្នុងពន្លឺកិច្ចនៃកម្ពុជា។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែផ្តោតលើការទ្រទ្រង់ស្ថានភាពអម៉ាញូអែលក្នុងពន្លឺកិច្ចរបស់យើង ដើម្បីស្ថាបនាគោលបំណងរបស់ព្រះ។

ទីបី គឺត្រូវមានការធានាពីបេសកកម្ម

ការពិតចុងក្រោយនៃការដណ្តើមយកទឹកដីកាណាន គឺការធានានៃបេសកកម្ម។ ជាទូទៅស្រុកកាណានគឺជាទឹកដីនៃការបំផ្លាញ ដោយអំពើបាបដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនៃកុលសម្ព័ន្ធ ទាំងប្រាំពីរ - ដោយការថ្វាយបង្គំប្រព្រះ និង អំពើកំផិត។ បន្ទាប់មកព្រះជាម្ចាស់បានបណ្តេញពួកគេចេញ ដោយប្រគល់ទឹកដីដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ជាព្រះ

ពរដែលចង្អុលបង្ហាញដល់ទីបរិសុទ្ធនៃការប្រកបរវាងព្រះ និង ប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ដែលជាកម្រិតខ្ពស់បំផុតនៃ សេចក្តីសញ្ញា។ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានផ្ដោតសំខាន់ទៅលើព្រះគ្រីស្ទ។ តើទឹកដីកាណានពិតប្រាកដគឺជាអ្វី? វាគឺជាស្ថានភាពនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ហើយតើអ្វីទៅជាការពិតនៃស្រុកកាណាន? គឺដើម្បីគោរពតាមព្រះរាជ្យ បញ្ជាដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ។

ព្រះគម្ពីរម៉ាថាយ ២៨:១៨-១៩ចែងថា “ឯព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់យាងមកមានបន្ទូលនឹងគេថា គ្រប់ទាំងអំណាចបាន ប្រគល់មកខ្ញុំនៅលើស្ថានសួគ៌ ហើយលើផែនដីផងដូច្នេះ ចូរទៅបញ្ចុះបញ្ចូលឱ្យមានសិស្សនៅគ្រប់ទាំងសាសន៍ ព្រមទាំងធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកឱ្យ ដោយនូវព្រះនាមព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធចុះ” ហើយ ព្រះគម្ពីរ ១គីម៉ូថេ ២:២បានបន្ថែមទៀត “គឺឱ្យស្តេច ហើយឱ្យពួកនាម៉ឺនទាំងប៉ុន្មានផង ដើម្បីឱ្យយើងរាល់គ្នា បាននៅជាសុខសាន្ត ហើយស្រគគ់ស្រគំ ដោយកោតខ្លាច ហើយដោយនឹងជឹងគ្រប់ជំពូក។”

ចេញពីអត្ថបទទាំងពីរនេះ យើងអាចសង្ខេបបានចំណុចពីរ គឺការផ្សាយដំណឹងល្អ និង ការអប់រំដើម្បីបង្រៀន មនុស្សគ្រប់ជាតិសាសន៍។ នេះគឺជាគោលបំណងរបស់ក្រុមជំនុំនៅលើពិភពលោក។ នៅពេលដែលក្រុមជំនុំ ផ្ដោតការយកចិត្តទុកដាក់លើការត្រាស់ហៅនេះ នាងអាចរីករាយនឹងការពិតនៃស្រុកកាណាននៅក្នុងជីវិត ជាគ្រីស្ទបរិសុទ្ធ។ នៅប្រទេសកម្ពុជា យើងអាចរីករាយនឹងភាពពិត នៃស្រុកកាណានបាន ទោះបីយើងជួប ប្រទះនឹងទុក្ខវេទនានៅក្នុងជីវិតក៏ដោយ។

តើអ្នករីករាយនឹងការដណ្តើមយកទឹកដីកាណាននៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នកដែរឬទេ? តើអ្នកកំពុងឆ្លងកាត់ទឹកដីកា ណានយ៉ាងពិតប្រាកដក្នុងជីវិតរបស់អ្នកយ៉ាងដូចម្តេច? នៅពេលយើងរស់នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ខ្ញុំរីករាយនឹង ធម្មជាតិ នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ក្នុងដំណើរកម្សាន្តរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំស្រឡាញ់វា។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំស្រឡាញ់កាណានពិត ប្រាកដនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ប្រសិនបើ ខ្ញុំមិនដឹងរឿងទាំងនេះទេ ជីវិតរបស់ខ្ញុំនឹងនៅទទេស្អាត។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន:

នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ អ៊ីស្រាអែលមិនបានរីករាយនឹងភាពជាក់ស្តែងនៃស្រុកកាណាននៅសម័យរបស់ពួកគេទេ។ ពួកគេមិនបានយល់ច្បាស់ ពីភាពជាក់ស្តែងនៃស្រុកកាណាន ទាល់តែព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកផែនដី។ សព្វថ្ងៃ នេះ យើងស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពដូចគ្នានេះដែរ។ យើងគួរតែផ្ដោតអារម្មណ៍ទៅលើភាពពិតរបស់ស្រុកកាណាន ក្នុងជីវិតពន្លឺកិច្ច និង ការសិក្សារបស់យើង។ តើការទាំងនេះជាអ្វី? ភាពជាក់ស្តែងនៃស្រុកកាណានគឺដង្វាយធូន អម៉ាញ៉ូអែល និង បេសកកម្ម។ នេះគឺជាការស្តារឡើងវិញនូវបន្ទុះរបស់ព្រះ៖ សេចក្តីសុចរិត ភាពស្មោះត្រង់ និង សេចក្តីមេត្តាករុណា។ សូមឱ្យយើងទទួលបាននូវព្រះគុណដ៏បរិបូណ៌នៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។

ការបែងចែក: ជាទូទៅកណ្តុយ៉ូស្មេត្រូវបានបែងចែកជាផ្នែកខាងក្រោម:

- ១) ជំពូក ១-១២ បង្ហាញពីសុន្ទរកថា អំពីការកាន់កាប់ទឹកដីអ៊ីស្រាអែលតាមរយៈខ្លឹមសារដ៏រស់រវើកនៃ សង្គ្រាម ជោគជ័យ និង ការបរាជ័យ។
- ២) ជំពូកទី ១៣—២២ បង្ហាញពីការសម្រេចនូវអ្វី ដែលព្រះបានសន្យា និង ការរីករាយចំពោះព្រះ គុណ។
- ៣) ជំពូក ២៣-២៤ - រួមបញ្ចូលការបន្តការតាំងសញ្ញាពីបុរាណនៅអ៊ីស្រាអែល។

យោងតាម H J Koorevaar (ឆ្នាំ ១៩៩០) បានចែកកណ្តុយ៉ូស្មេជាបួនផ្នែក ទៅតាមការប្រើប្រាស់ភាសាហេ

ព្រើ។ ខ្ញុំបានធ្វើតាមការបែងចែកនេះ

1. ទៅឆ្លងកាត់ (Habal, ១:១-៥:១២)
2. ទៅចាប់យក (Hachua ៥:១៣-១២:២៤)
3. ទៅបែងចែក (Barak ១២:១-២១:៤៥)
4. ទៅថ្វាយបង្គំ (Habad ២២:១-៣)

មេរៀនទី២ ទៅចាប់យក (Habal)

យ៉ូស្វេ ១:១-៥:១២

១.របៀបដើរតាមព្រះ (យ៉ូស្វេ ១:១-៩)

កណ្តាយ៉ូស្វេមិនមែនជារឿងនិទានទេ តែវាជាទិសដៅនៃជីវិតនៅអ៊ីស្រាអែល ដោយបង្ហាញពីរបៀបដែលព្រះជាម្ចាស់ដឹកនាំប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ តើកណ្តាយ៉ូស្វេបានដឹកនាំដោយព្រះយ៉ាងដូចម្តេច? ទីមួយ ពួកគេបានដើរតាមទ្រង់ដោយចិត្តរឹងមាំ(១-២)។ ការចាំបាច់ដែលយ៉ូស្វេគួរយកចិត្តទុកដាក់ គឺមានចិត្តក្លាហានជាមុនព្រោះវាជាកស្មតាងនៃសេចក្តីជំនឿ(៦,៧,៩)។ វានឹងកើតឡើងនៅពេលគាត់ពឹងផ្អែកលើការសន្យារបស់អេម៉ាញូអែល(៥, ៩)។ ទី២ ព្រះបានទាមទារឱ្យមានការគោរពស្តាប់តាមទាំងស្រុង “កាលណាពួកគេកាន់តាមក្រិត្យវិន័យដោយស្មោះត្រង់ នោះពួកគេនឹងបានទទួលជោគជ័យ(៧,៨)” ដូចជាដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលហើយទ្រង់ក៏បានសង្កត់ធ្ងន់ពួកគេសង្ឃឹមកិត្តិយសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ព្រោះជាវិធីដែលអាចបំបែកចិត្តរឹងចចេស រឹងរូសរបស់យើង គឺដោយការសង្ឃឹមកិត្តិយសព្រះបន្ទូលនេះឯង។ យើងគួរតែរីករាយនឹងភាពបរិបូណ៌ខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

២.អំណាចខាងវិញ្ញាណរបស់យ៉ូស្វេ (យ៉ូស្វេ ១: ១០-១៨)

ការគោរពស្តាប់បង្គាប់ទាំងស្រុងរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ បានគោរពតាមបទបញ្ជាទីមួយរបស់យ៉ូស្វេ បង្ហាញពីការស្ថាបនាអំណាចខាងវិញ្ញាណ(១៧)។ តើការស្តារឡើងវិញនូវសិទ្ធិអំណាចខាងវិញ្ញាណបង្កើតឡើងយ៉ាងដូចម្តេច?

លោកយ៉ូស្វេបានបញ្ជាក់ថា នាយកលើបណ្តាជនទាំងអស់ត្រូវរៀបចំស្បៀងអាហារចាំបាច់ សម្រាប់ឆ្លងទន្លេយ៉ាវដានក្នុង រយៈពេលបីថ្ងៃ (១០-១១) អ្នកចម្បាំងទាំងប៉ុន្មានរបស់កុលសម្ព័ន្ធរូបេន កុលសម្ព័ន្ធកាដ៍ និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ ចំនួន៣កកណ្តាលបានបញ្ជាអោយប្រយុទ្ធប្រឆាំងដល់កាន់កាប់ទឹកដីស្រុកកាណាន។ បទបញ្ជានេះ (១២-១៣) គឺដូចគ្នានឹងបទបញ្ជារបស់ម៉ូសេដែរ។ សិទ្ធិអំណាចខាងវិញ្ញាណត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការស្តាប់តាម ការបន្ទាបខ្លួន ចាប់ពីរឿងតូចតាច ដើម្បីសម្រេចកិច្ចការងារធំៗ ម្យ៉ាងវិញទៀត នៅពេលយើងធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (១៦) ការគោរពប្រតិបត្តិ (១៧) ហើយស្តាប់

តាមដោយអស់ពីចិត្តវាត្រូវបានបង្កើតឡើង (១៨)។ ដើម្បីបង្កើតសិទ្ធិអំណាចខាងវិញ្ញាណយើងគួរតែ ព្យាយាមដើរជាមួយព្រះ។

៣. វាហាបទទួលដំណឹងល្អ (យ៉ូសេ ២: ១-១៤)

យើងឃើញថា ដំណឹងល្អមិនត្រឹមតែត្រូវបានកំណត់នៅក្នុងសម័យនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាក៏មាន នៅ ក្នុងសម័យនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ផងដែរ តាមរយៈការពិនិត្យមើលសកម្មភាពរបស់នាងវ៉ាហាប។ តើវាបង្ហាញយ៉ាង ដូចម្តេច?

ទីមួយ វាត្រូវបានបង្ហាញជាដំណឹងអំពីព្រះ។ ទោះបីនាងរស់នៅទីក្រុងយេរីខូ នៅលើទឹកដីកាណានក៏ដោយ តែ នាងស្គាល់ពីការឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហម ការដឹកនាំដោយសសរភ្លើង និង ពពក ការបរិភោគសាច់សត្វក្រូច និង ផឹកទឹកចេញពីថ្មយ៉ាងល្អ។ ដូច្នេះ នាងបានសារភាពថា ទ្រង់គឺជាព្រះតែមួយគត់ នៅលើមេឃ និង ផែនដី។ ទី ពីរ នាងបានបម្រើស្តេចនៃនគរបស់ព្រះ។ ដំណឹងល្អដែលនាងវ៉ាហាបទទួលបានធ្វើឱ្យនាងបដិសេធនូវបញ្ហា របស់ស្តេចយេរីខូ ព្រោះនាងខ្លាចបទបញ្ជារបស់ព្រះជាងស្តេចទៅទៀត។ ទីបី គ្រួសារទាំងអស់ត្រូវបានសង្គ្រោះ ចេញពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ។ នេះជាឯកសិទ្ធិដ៏អស្ចារ្យដែលវ៉ាហាបទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះពិតសម្រាប់ គ្រួសារទាំងអស់របស់នាងនៅក្នុងយេរីខូ (កិច្ចការ ១៦:៣១)។ ដំណឹងល្អដែលមានឥទ្ធិពលនេះ គួរតែត្រូវបាន អនុវត្តចំពោះយើងផងដែរ។

៤. ក្រុមជំនុំបានប្រមូលផ្តុំនៅឆ្នះរបស់វ៉ាហាប (យ៉ូសេ ២: ១៥-២៤)

“គឺលោកនេះឯង ដែលបាននៅក្នុងពួកជំនុំនៅទីរហោស្ថានជាមួយនឹងទេវតា ដែលមានបន្ទូលនឹងលោក នៅ លើភ្នំស៊ីណាយ ហើយជាមួយនឹងពួកព្យាយុកាឃើងរាល់គ្នា ដែលបានទទួលព្រះបន្ទូលរស់ សំរាប់នឹងបន្តមកដល់ យើងរាល់គ្នាដែរ” (កិច្ចការ ៧:៣៨)។ យោងទៅតាមសេចក្តីអធិប្បាយរបស់លោកស្ទេផាន ក្រុមគ្រួសាររបស់នាង វ៉ាហាបគឺជាក្រុមជំនុំនៅសម័យសញ្ញាចាស់ចាស់ ពីព្រោះយើងឃើញកស្មតាងដែលបង្ហាញពីក្រុមពិត។ ដំបូងនាងបានកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា ពីព្រោះគ្រប់គ្រួសារនាងវ៉ាហាបមិនបានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះដោយ ស្វ័យប្រវត្តិទេ តែពួកគេកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា។ បើគ្មានការកោតខ្លាចព្រះទេ នាងមិនអាចសំរេចចិត្ត បដិសេធបញ្ជារបស់ស្តេចក្រុងយេរីខូបាននោះឡើយ។ បន្ទាប់មកទៀត ពួកគេត្រូវបានជាប់នឹងការសន្យារបស់ ព្រះ។ ក្រុមគ្រួសាររបស់នាងពឹងផ្អែកលើការសន្យារបស់ព្រះ ហើយគ្រីស្ទបរិស័ទគួរតែពឹងផ្អែកលើគុណសម្បត្តិ របស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ពួកគេគួរតែបំពេញសេចក្តីសង្គ្រោះដោយការកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់។

៥. ការអស្ចារ្យដែលបែងចែកទន្លេយ៉ែដាន់ (យ៉ូសេ ៣: ១-១៧)

ការអស្ចារ្យជាការដែលបទគម្ពីរបង្ហាញពីអត្ថន័យខាងលើស្ថានការណ៍ចម្លែក។ ដូចជាការឆ្លងសមុទ្រក្រហមមាន ន័យថា បុណ្យជ្រមុជទឹកនៃក្រុមជំនុំសញ្ញាចាស់ (១កូរិន.១០) ការដឹកទឹករស់ដែលចេញពីថ្មមានន័យថា ការស ង្គ្រោះតាមរយៈការជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ការអស្ចារ្យដែលទន្លេយ៉ែដាន់ត្រូវបានបែងចែកមានន័យថា ការសង្គ្រោះចេញ ពីអំពើបាប។

ការទាំងនេះមានគោលបំណងពីរ ទីមួយគឺដើម្បីបង្កើតអំណាចរបស់យ៉ូសេ (៧) ទីពីរគឺដើម្បីលាក់អាថ៌ កំបាំងនៃជ័យជំនះរបស់អ៊ីស្រាអែលនាពេលអនាគត (១០)។ សមុទ្រក្រហមមានន័យថា និមិត្តរូបនៃការ ទុច្ចរិត សេចក្តីស្លាប់ និង អំពើបាប ឯទន្លេយ៉ែដាន់គឺជានិមិត្តរូបនៃសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងអំពើបាបដែលបង្កើត បាប។ ឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានដករបស់ទាំងអស់នេះចេញជារៀងរហូត (កាឡូទី ៥:២៤)។ ហើយយើង ក៏គួរចងចាំដែរថា សេចក្តីសង្គ្រោះនេះ នឹងនាំយើងទៅរកភាពបរិសុទ្ធ និង ការស្តាប់បង្គាប់។ នៅពេលពួកគេ

ប្រែចិត្តចេញពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ ហើយជឿអំណាចរបស់ទ្រង់ ការអស្ចារ្យបានកើតឡើង ដោយការពិនិត្យ មើលខ្លួនឯង(៣,១១,១៤,១៥,១៧)។ យើងគួរតែលះបង់ខ្លួនដើម្បីរស់នៅក្នុងភាពបរិសុទ្ធនិងការស្តាប់ បង្គាប់។

៦- ថ្មីលើកពីភាពជ័យជំនះពេញលេញ (យ៉ូសេ ៤:១-២៤)

ព្រះចង់ឱ្យពួកគេបានសាងសង់ទីសំគាល់ និង បង្រៀនពីអន្តរាយដល់កូនៗរបស់ពួកគេ។ តើសេចក្តីពិតត្រូវបាន បង្រៀនយ៉ាងដូចម្តេច ?

ទីមួយ វាបានបង្រៀនថា ការធ្វើតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះគឺជាជ័យជំនះ។ ឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហម មានន័យថា ការសង្គ្រោះចេញពីអំពើបាប ហើយការឆ្លងទន្លេយ៉ាងមានន័យថា “ការរាប់ជាបរិសុទ្ធ” ឬ “ការរីកចម្រើនចេញពី សេចក្តីសង្គ្រោះ”។ ដូចជាពួកគេគួរតែឆ្លងទន្លេយ៉ាងមានន័យ ដើម្បីឆ្ពោះទៅរកស្រុកកាណាន យើងគួរតែបដិសេធខ្លួន ឯង ហើយផ្ទុកឈើឆ្កាងរបស់យើង ដើម្បីលូតលាស់ឡើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដោយត្រឹមត្រូវ។ ទីពីរ នៅពេលណា ដែលពួកគេបានឃើញទីសំគាល់ដែលព្រះចង់ធ្វើឱ្យពួកគេជឿថា ទ្រង់ជាព្រះដែលមានគ្រប់ព្រះចេស្ដា។ ព្រះជា ម្ចាស់បានញែកទឹកចេញពីគ្នាហើយក៏បិទវិញ(១៨)។ ពួកគេគ្រាន់តែគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ហើយ ចុងក្រោយព្រះចង់ធ្វើឱ្យពួកគេកោតខ្លាចព្រះជារៀងរហូត។ ក្នុងចំណោមពួកគេការកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់គឺ សំខាន់ ជាងការស្គាល់ការនាំមុខរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និង ចរិតលក្ខណៈរបស់ព្រះដែលមានគ្រប់ព្រះចេស្ដា(២៤) ។ យើងគប្បីរីករាយនឹងជ័យជំនះដោយដើរតាមឈើឆ្កាងទីសំគាល់។ ការតស៊ូដើម្បីយកឈ្នះដោយភាពបរិសុទ្ធ (យ៉ូសេ ៥: ១-១៥)

បន្ទាប់ពីពួកគេបានឆ្លងទន្លេយ៉ាងមានន័យ អ៊ីស្រាអែលត្រូវការភាពបរិសុទ្ធ ពីព្រោះជ័យជំនះរបស់ពួកគេ ដើម្បីយក ឈ្នះលើស្តេចកាណានគឺពឹងផ្អែកលើការរក្សាភាពបរិសុទ្ធ។ តើយើងត្រូវធ្វើដូចម្តេចដើម្បីឱ្យពួកគេបានបរិសុទ្ធ ? ព្រះធ្វើឱ្យពួកគេបានបរិសុទ្ធ ដោយទទួលការកាត់ស្បែក ដែលជាសញ្ញានៃសម្ព័ន្ធមេត្រី។ ភាពបរិសុទ្ធមិនមាន ន័យថា ជាការភ្ជាប់អ្វីមួយមកយើងដើម្បីរក្សាទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដំបូង ដោយស្មោះត្រង់នោះទេ។ ហើយពួកគេក៏បានរក្សាភាពបរិសុទ្ធរបស់ពួកគេផងដែរ ដោយបរិភោគផលផ្លែនៃជ័យជំនះតាមរយៈការប្រយុទ្ធ។

នៅពេលពួកគេបរិភោគកោតផលរបស់ស្រុកកាណានភ្លាមៗ ការអស្ចារ្យនៃនំម៉ាណាត្រូវបានបញ្ចប់ (១០-១២) យើងគួរតែទទួលបានអំណាចថ្មីតាមរយៈជ័យជំនះនៃសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ។

វាសំខាន់ណាស់ នៅពេលដែលយើងដើរតាមព្រះយេស៊ូវ ដែលជាមេបញ្ជាការរបស់យើងដោយស្មោះត្រង់យើង អាចយកឈ្នះលើសង្គ្រាមបច្ចុប្បន្នរបស់យើង មានតែព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះដែលជាភាពបរិសុទ្ធរបស់យើង។

មេរៀនទី៣ ទៅចាប់យក (Hachua)

យ៉ូស្វេ ៥:១៣-១២:២៤

គោលការណ៍នៃជ័យជំនះខាងវិញ្ញាណ (យ៉ូស្វេ ៦: ១-២១)

សង្គ្រាមនៅក្នុងយេរិខូបង្ហាញពីគោលការណ៍សំខាន់ៗ ដែលយើងគួរអនុវត្តនៅក្នុងសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណរបស់យើង។ តើមានអ្វីខ្លះ?

ទីមួយ គឺត្រូវផ្ដោតទៅលើសេចក្ដីសន្យារបស់ព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។ ទោះបី អ៊ីស្រាអែលខ្សោយដែលមិនបានបំពាក់ដោយអាវុធ បានយកយុទ្ធសាស្ត្រវេទនា ដែលមិនមែនវិធីការពារក៏ដោយ តែវាជាវិធីវាយប្រហារដោយឡែកទៀត។ ទីក្រុង ហើយស្រែក្បួនគ្នា នោះពួកគេអាចយកឈ្នះ ពីព្រោះពួកគេពឹងផ្អែកលើការសន្យាដើម្បីវាយប្រហារសត្រូវរបស់ពួកគេ។ (ខ៣) បានលើកឡើងថាកំផែងក្រុងយ៉ាងរឹងមាំត្រូវបានបំផ្លាញនៅពេលដែលពួកគេដើរជុំវិញក្រុងនោះក្នុងមួយថ្ងៃម្ដង ក្នុងម្ដង៧ជុំ ហើយនៅថ្ងៃឈប់សម្រាកពួកគេគួរតែស្រែកខ្លាំងៗព្រមគ្នា។ (៦-១៩) “ ការនាំមុខដោយស្លាប់បង្គាប់គឺជាការធ្វើតាម (យ៉ូស្វេ ១: ៨) ហើយពួកគេបានបំពេញភារកិច្ចរបស់ខ្លួនដោយស្មោះត្រង់ នោះទីក្រុងក៏ត្រូវបានបំផ្លាញ។

១.ការល្បួងដើម្បីសាងសង់ទីក្រុងយេរិខូ (យ៉ូស្វេ ៦: ២២-២៧)

បន្ទាប់ពីឆ្លងកាត់ទន្លេយ៉ារដាន់ អត្ថន័យខាងវិញ្ញាណគឺសំខាន់ ជាងទីតាំងភូមិសាស្ត្រនៃទីក្រុងដំបូង។ មាត់របស់ប្រជារាស្ត្រនៃនគរបស់ព្រះ គឺរាល់គំនិត ទ្រឹស្តី រាល់បរិដ្ឋាន បរិស្ថាន ក្រុម និង ប្រជាជាតិទាំងអស់។ របស់ទាំងអស់នេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទីក្រុងយេរិខូ (២កូរិន. ១០:៤-៥) ពិភពលោកនេះ និង រាល់បំណងប្រាថ្នាដ៏អាក្រក់នៅក្នុងលោកិយ គឺដូចជាទីក្រុងយេរិខូ ដែលយើងគួរតែបំផ្លាញនៅលើពិភពលោក។

តើយើងអាចគេចផុតពីការល្បួង ដើម្បីសាងសង់ទីក្រុងបានយ៉ាងដូចម្តេច? ដំបូងយើងគួរតែទៅផ្លូវបំបែក។ ដូចយើងត្រូវបានសង្គ្រោះ ដោយការទទួលជឿដូចជានាងរ៉ាហាប និង ក្រុមគ្រួសាររបស់នាងបានធ្វើចំពោះអ្នកស៊ើបការណ៍ យើងគួរតែដើរទៅផ្លូវផ្សេង ដើម្បីអាចរួចផុតពីការល្បួង។ ទីពីរ យើងគួរតែរស់នៅក្នុងជីវិតដែលបានថ្វាយដល់ដំណាក់របស់ព្រះ។ ជីវិតដែលលះបង់សម្រាប់ព្រះវិហារ គឺជាវិធីដើម្បីយកឈ្នះលើការល្បួង។

២.ដើម្បីចៀសវាងការបរាជ័យ (យ៉ូស្វេ ៧: ១-១៥)

វាជាការសំខាន់ក្នុងការរៀនពីគោលការណ៍នៃភាពជោគជ័យ ប៉ុន្តែការសំខាន់ជាងនេះទៅទៀតនោះ គឺការគ្រប់គ្រងលើការបរាជ័យ និង គោលការណ៍នៃការស្ដារឡើងវិញ ពីព្រោះជីវិតរបស់យើងមានការបរាជ័យច្រើនជាងភាពជោគជ័យ។ តើអ្វីជាហេតុផលនៃការបរាជ័យដែលទាហាន៣០០០នាក់វាយប្រហារទីក្រុងអែយ ហើយមានមនុស្ស៣៦នាក់បានខូចឈ្មោះ?

ទីមួយ ពីព្រោះពួកគេមិនស្មោះត្រង់។ យ៉ូស្វេជាអ្នកដែលបានបំផ្លាញទីក្រុងយេរិខូ មិនបានពិនិត្យមើលបញ្ហារបស់ពួកគេទេ ហើយបានបង្កើតយុទ្ធសាស្ត្រ យោងតាមព័ត៌មានរបស់អ្នកស៊ើបការណ៍។ នៅពេលដែលព្រះជា

ម្ចាស់ទ្រង់ ខ្លាល់នឹងពួកគេបទបញ្ជានៃការវាយប្រហារត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ (១-២) វាមិនសមនឹងស្ថានភាពនេះទេ។ ព្រោះពួកគេមើលងាយរឿងតូចតាច។ ទី២ ព្រោះពួកគេប្រកាន់អាកប្បកិរិយាខុសចំពោះការថ្វាយ។ សកម្មភាព ចោររបស់អេកាន (១២) ដែលបានលួចសំលៀកបំពាក់ ដែលផលិតនៅស៊ីណារ ប្រាក់ចំនួន២០០សេន ប្រាក់ មាស៥០ ហើយលាក់នៅក្នុងតង់របស់គាត់ ត្រូវបានគេចាត់ទុកថា ជាអំពើបាបដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលម្នាក់ៗ បានប្រព្រឹត្ត(១, ១១)។

៣. ព្រះគុណដើម្បីស្តារជ័យជំនះឡើងវិញ (យ៉ូស្វេ ៨: ១-២៩)

ការបរាជ័យក្នុងទីក្រុងដំបូងរបស់អ៊ីស្រាអែលត្រូវបានផ្តល់ឱកាសម្តងទៀត (១) ។ ទីមួយ ពួកគេយកឈ្នះខ្លាំង សត្រូវដោយមានផែនការល្អបំផុត ដែលសមនឹងបំណងប្រាថ្នារបស់ព្រះ។ វាមិនមែនជាធម្មជាតិទេ ប៉ុន្តែពួកគេ បានយកឈ្នះ ដោយរៀបចំយុទ្ធសាស្ត្រមានអំណាច និង ដោយធ្វើតាមបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ។ ទីពីរ ពួកគេ បានធ្វើការតាមរយៈសិទ្ធិអំណាចដ៏អស្ចារ្យ។ ការណែនាំដែលយ៉ូស្វេបានចង្អុលទៅទីក្រុង ដោយប្រើដាវរបស់ គាត់ រហូតដល់ពួកគេបានបំផ្លាញប្រជារាស្ត្រទាំងអស់ មិនមែនមានន័យថា ជាថាមពលវេទមន្តដែលចេញពីពួក គេនោះទេ ប៉ុន្តែជាអំណាចដែលបានប្រទានដល់គាត់ ដើម្បីបង្ហាញថាព្រះកំពុងធ្វើការតាមរយៈយ៉ូស្វេ។ ដូចជា ការចែកទឹកសមុទ្រក្រហម ដោយដំបងរបស់លោកម៉ូសេ និង ការឈរមាំមួន ក្នុងចំណោមទន្លេយ៉ារដាន់របស់ស ង្ឃ ដែលបានយកហ្លួងនៃសេចក្តីសញ្ញាដាក់នៅលើស្មា យោងទៅតាមបញ្ជារបស់យ៉ូស្វេ ដោយដើរតែមួយជួរ។ ទី បី ពួកគេបានសម្លាប់សត្រូវទាំងអស់យ៉ាងប្រសប់។ នៅពេលប្រជារាស្ត្រក្រុងយេរីខូ ត្រូវបានសម្លាប់ ទាំងស្រុង ប្រជារាស្ត្រក្រុងអែយត្រូវបានសម្លាប់ដោយដាវរបស់ពួកគេគ្មានសល់។ ហើយព្រះកាយរបស់ស្តេចត្រូវ បានគេព្យួរនៅលើទីក្រុង និង ហ្វូងសត្វជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ។

៤. មេរៀននៃអាសនានៅភ្នំអេបាល (យ៉ូស្វេ ៨: ៣០-៣៤)

វាមិនចម្លែកទេ ក្នុងការសង់អាសនាអេបាលបន្ទាប់ពីឆ្លងទន្លេយ៉ារដាន់។ យ៉ូស្វេបានធ្វើតាមការណែនាំដែល ម៉ូសេបានប្រាប់ដល់គាត់នៅពេលនោះ (ចេទិយកដា ២៧: ៤-៦)។ ទីមួយ យើងរៀនអំពីជីវិតនៅកណ្តាលនៃ ការថ្វាយបង្គំ (៣០-៣១)។ វាចង្អុលបង្ហាញថា ការថ្វាយបង្គំពិតមានន័យថា ការថ្វាយតង្វាយដោយការទុក ចិត្ត។ ដង្វាយដុតគឺជាការលះបង់ ការថ្វាយដង្វាយមេត្រីគឺជាការថ្វាយការអរព្រះគុណ។ ទីពីរ ទិសដៅដែលពួក គេបានឈរនៅលើភ្នំពីរ គឺអេបាល និង Chrism ហើយឆ្លើយទៅនឹងពាក្យនៃព្រះពរ និង ការដាក់បណ្តាសាបាន បង្ហាញថា ព្រះបន្ទូលសំខាន់នៃជីវិត“បទគម្ពីរដែលបានកត់ទុក” គឺមានតម្លៃណាស់។ នៅចំកណ្តាលហ្លួងសញ្ញា ធំពាក់កណ្តាលបានឈរនៅលើភ្នំហ្គីហ្ស៊ីម ចំណែកពាក់កណ្តាលទៀតបានឈរនៅលើភ្នំអេបាល ព្រះបានដាក់ បទពិសោធន៍នៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ។ ទីបី វាចង្អុលបង្ហាញពីការស្តាប់តាមជីវិត។ ព្រះបន្ទូល ដែលសរសេរគួរតែត្រូវបានប្រកាស ពន្យល់ និង អាន (៣៤-៣៥)។ ការស្តាប់បង្គាប់ជាជីវិតគឺ ជាវិធីដែលយើង គួរដើរលើពិភពលោក។

៥. គោលបំណងនៃអាសនានៃភ្នំអេបាល (យ៉ូស្វេ ៨: ៣០-៣៥)

ក្រោយពីពួកគេកាន់កាប់ក្រុងយេរីខូ និង ក្រុងអែយពួកគេបានសង់អាសនាមួយសំរាប់ការថ្វាយតង្វាយដុត ទាំងមូល និង ដង្វាយមេត្រីភាព។ មួយគឺបង្រៀនថា មានតែការស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ដែលវិធី សាស្ត្រនៃជ័យជំនះខាងវិញ្ញាណ។ បទពិសោធន៍ដែលពួកគេបានឈរនៅលើភ្នំទាំងពីរ និង បានឆ្លើយតបនូវបទ បញ្ជាពីប្រភេទ លើប្រជារាស្ត្រដែលបានឈរនៅចន្លោះភ្នំពីរ គឺហ្គីហ្ស៊ីម និងអេបាល គឺជាការគោរពតាមបទ

បញ្ហាពីចោទិយកថាជំពូក២៧ ហើយនេះក៏ជាបទបញ្ជាដដែលៗ ដែលគោរពច្បាប់ ដើម្បីភាពរុងរឿង ដូចព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅលោកយ៉ូស្វេ។ មាគ៌ាជ័យជំនះពិតប្រាកដចេញពីផ្លូវនៃការស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ មួយទៀត គឺរក្សាព្រះបន្ទូលជាលាយលក្ខណ៍អក្សរដល់កូនចៅរបស់គេ។ វាគឺជាការអប់រំពិតប្រាកដដែលការសរសេរក្រិត្យវិន័យ នៅលើថ្មធ្វើឱ្យពួកគេឆ្លើយថាអាមែន បន្ទាប់ពីអានពួកគេគឺមានឥទ្ធិពល ចំពោះប្រជារាស្ត្រនៃសេចក្តីសញ្ញា។ នៅពេលយើងធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយជំនឿ យើងអាចទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ហើយភក្តិរសជាតិនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

៦. ចូរស្វែងរកការថ្លឹងថ្លែងខាងវិញ្ញាណ (យ៉ូស្វេ ៩: ១-១៥)

ដូចជាដំណឹងដើម្បីកាន់កាប់ទីក្រុងពីរត្រូវបានប្រកាស។ នៅពេលដែលពួកក្រុងគឺបៀនមានមធ្យោបាយមិនពិតដើម្បីរស់សម្រាប់ពួកគេ យ៉ូស្វេគាត់បានធ្លាក់ចូលក្នុងវិបត្តិដ៏ធំមួយ។ ហេតុអ្វីយើងត្រូវការថ្លឹងថ្លែងខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងជីវិតជំនឿ? ទីមួយពីព្រោះយើងរស់នៅក្នុងរឿងមិនពិតជាច្រើនដែលចេញពីសាតាំង។ ការចុះចាញ់ដែលបានបោកបញ្ឆោតរបស់ជនជាតិគឺបៀនគឺវិធីសាស្ត្រខុសឆ្គង។ ទំនោរទៅរកមធ្យោបាយគឺមិនស្របតាមគម្ពីរទេ។ វាជាសកម្មភាពប្រឆាំងនឹងគោលបំណងរបស់ព្រះ ហើយបំផ្លាញសម្ព័ន្ធភាពនៃនគរបស់ព្រះ។ ទីពីរ ដោយសារតែពួកគេមានការខ្ជិលច្រើនមិនបានទូលសូមដល់ព្រះ។ យ៉ូស្វេនៅក្នុងបរិយាកាសនៃជ័យជំនះមិនបានសួរព្រះអំពីបញ្ហានេះទេ ប៉ុន្តែគាត់បានអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេបម្រើសេវាអាសនាដោយរៀបចំទឹក និង អុស។ ពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយអធិស្ឋានមិនទៀងទាត់។ អ្វីដែលយើងសួរអំពីរឿងតូចតាចចំពោះព្រះ ហើយក៏ស្តាប់បង្គាប់ ពួកគេនោះគឺជាប្រាជ្ញារបស់ព្រះ។ ទោះបីជាគាត់បានទទួលយកពួកគេ ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ដោយគ្មានការរើកញ្ឆោតក៏ដោយ វាបានធ្វើឱ្យមានចំនុចខុសដ៏ធំមួយនៅក្នុងក្រុមជំនុំ។ យើងគួរតែមានសមត្ថភាពក្នុងការថ្លឹងថ្លែងខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។

៧. ព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកប្រទានសេចក្តីមេត្តាករុណា (យ៉ូស្វេ ៩: ១៦-២៧)

ទោះបីការបោកបញ្ឆោតនៃពួកគឺបៀនជាអំពើបាបជាក់ស្តែងក៏ដោយ តើអ្វីទៅជាការជម្រុញដែលព្រះមានសេចក្តីមេត្តាករុណាច្រើនក្នុងការបើកផ្លូវនៃការរស់រានមានជីវិត? ទីមួយ ពីព្រោះពួកគេមានបំណងល្អ ព្យាយាមឈរនៅលើព្រះហស្តរបស់ព្រះ។ ដោយសារព្រះបានបញ្ជាឱ្យសម្លាប់កុលសម្ព័ន្ធភាពទាំងអស់ ពួកគេបានជ្រើសរើសផ្លូវដើម្បីរស់។ ទោះបី យើងធ្លាក់ក្នុងអបាយមុខ នៅពេលយើងបានថ្វាយខ្លួនជូនព្រះអម្ចាស់ ព្រះអម្ចាស់ពិតជារំដោះយើងជាមិនខាន។ អ្នកណាអង្វររកព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ អ្នកនោះនឹងទទួលបានការសង្គ្រោះ។ ទីពីរ ពីព្រោះពួកគេចូលទៅជិតព្រះដោយចិត្តរាបទាប។ នៅពេលពួកគេស្វែងរកព្រះគុណរបស់ព្រះ ដោយដឹងចិត្តរាបទាបនោះព្រះអម្ចាស់ប្រាកដជាជួយសង្គ្រោះយើង នៅពេលយើងចូលទៅជិតព្រះដើម្បីទទួលបានព្រះគុណដោយ ចិត្តរាបសា ដូចជាស្ត្រីដែលមានជំងឺធ្លាក់ឈាម និង ស្ត្រីសាសន៍កាណាន គេនឹងទទួលបានព្រះគុណនៃព្រះជាក់ច្បាស់។ ព្រះបន្ទាបមនុស្សដែលមានអំនួតចុះ ប៉ុន្តែ ទ្រង់នឹងផ្តល់ព្រះគុណរបស់ទ្រង់ដល់មនុស្សរាបសាវិញ។

៨. ចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន (យ៉ូស្វេ ១០: ១-៣៤)

"មិនដែលមានថ្ងៃណាដូចថ្ងៃនោះ ទោះមុនឬក្រោយ ដែលព្រះយេហូវ៉ាបានស្តាប់តាមមនុស្សដូច្នេះឡើយ ដ្បិតព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានច្បាំងជំនួសសាសន៍អ៊ីស្រាអែល" (យ៉ូស្វេ ១០:១៤)

នៅពេលដែលកងទ័ពភាគខាងត្បូងរួបរួមគ្នា ពីកុលសម្ព័ន្ធទាំងប្រាំ ដែលបានស្តាប់ដំណឹងពីជ័យជំនះរបស់

អ៊ីស្រាអែល ដល់ក្រុងយេរិឌូនោះ ទីក្រុងអែយ និង ការចុះចាញ់នៃពួកគឺបៀនបានវាយលុកអ៊ីស្រាអែលយ៉ាងខ្លាំង តែព្រះបានប្រគល់ពួកគេទៅក្នុងដៃរបស់យ៉ូស្វេ។ ព្រះបានប្រព្រឹត្តយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការប្រយុទ្ធរបស់ពួកគេ។ ព្រះ បានសម្លាប់ពួកគេដោយមានព្រិលធ្លាក់ខ្លាំងតាមសំណើរបស់យ៉ូស្វេ ព្រះអាទិត្យ និង ព្រះចន្ទត្រូវបានបញ្ឈប់ជា បណ្តោះអាសន្ន រហូតដល់ពួកគេត្រូវបំផ្លាញដោយដៃនៃអ៊ីស្រាអែល។ វាជាកស្មតាងដែលថា ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ ប្រយុទ្ធដោយផ្ទាល់។ ទ្រង់បានបង្ហាញថា ព្រះបានប្រច្បាំងដើម្បីប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ដោយស្តាប់សំលេងរបស់ ព្រះ។ ព្រះធ្វើឱ្យយើងចូលរួមក្នុងសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ ធ្វើឱ្យយើងស្តាប់តាមអំណាចរបស់ទ្រង់នៅក្នុងជីវិត គ្រីស្ទាន (ក៏លីព៤: ៦-៧)។ ព្រះដែលស្តាប់សំឡេងខ្ញុំ ទ្រង់ក៏ឆ្លើយតបដល់ពួកគេសម្រាប់យើងគឺជាព្រះរបស់ យើង។ យើងគួរតែបើកមាត់របស់យើង ឱ្យបានទូលំទូលាយ ហើយទូលអង្វរដល់ទ្រង់។

៩.ការកាន់កាប់ស្រុកកាណាន (យ៉ូសេប ១១: ១-២៣)

ព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះបានសម្លាប់ជនជាតិកាណានទាំងអស់(២៨៨) ដោយមិនមានមនុស្សណាម្នាក់នៅសេស សល់ បង្ហាញពីមេរៀនខាងវិញ្ញាណចំនួន៣។ ទីមួយ យ៉ូស្វេពិតរបស់យើង ព្រះគ្រីស្ទបានបញ្ជាអោយសម្លាប់ សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាបាប ដែលមាននៅក្នុងខ្លួនយើងតាមរយៈនិមិត្តរូបនេះ។ សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាម និង សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខុសឆ្គង នៅក្នុងមនុស្សនៃព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគេឆ្កាងជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទនៅលើឈើឆ្កាង។ (កាឡាទី២:២០) មូលហេតុដែលបំផ្លាញស្រុកកាណាន គឺជាចិត្តវិនិច្ឆ័យរបស់ពួកគេ(២០)។ ពួកគេបាន ទទួលការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះចំពោះដួងចិត្តក្រអឺតក្រទមរបស់ពួកគេដោយគ្មានព្រះគុណ(២០)។ មនុស្សចាស់ ដែលរឹងរូសបានស្លាប់ជាមួយព្រះគ្រីស្ទ យើងបានក្លាយជាមនុស្សថ្មីនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ចុងក្រោយព្រះគ្រីស្ទយក ជ័យជំនះលើសង្គ្រាមទាំងអស់ដោយផ្ទាល់ តាមរយៈការសុគត និង ការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ គាត់បានយក ឈ្នះលើសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណទាំងអស់ហើយ ក៏បានធ្វើឱ្យយើងសំរាកអស់កល្បជានិច្ច ឥឡូវនេះទ្រង់បានធ្វើឱ្យ យើងរីករាយនឹងជ័យជំនះជាបន្តបន្ទាប់ ពីព្រោះវាជាការតយុទ្ធដែលព្រះបានធ្វើឱ្យយើងយកឈ្នះ យើងប្រយុទ្ធ នៅក្នុងសុកមង្គលជាក់ស្តែង។ យើងគួរតែរីករាយនឹងការសម្រាកនៅស្ថានសួគ៌ ដែលបានលាក់នៅក្នុងសង្គ្រាម ខាងវិញ្ញាណ។

១០.ការគូសសុបិន្តនៃមរតក (យ៉ូសេប ១១: ១២-២៣)

នៅតែមានកុលសម្ព័ន្ធទាំងប្រាំពីរ ដែលមិនបានទទួលទឹកដីជាមរតក គេត្រូវបានរៀបចំដោយវិធីសាស្ត្រពិសេ ស។ តាមរយៈមេដឹកនាំបីនាក់ ព្រះបានបញ្ជាឱ្យស៊ើបអង្កេតទឹកដីដែលនៅសល់ ហើយទាញយកទឹកដីត្រឹមត្រូវ សម្រាប់កុលសម្ព័ន្ធរបស់ពួកគេ នៅលើក្រដាសហើយត្រូវបានតែងតាំងដោយមធ្យោបាយជាច្រើននៅចំពោះ ព្រះ។ ក្តីសុបិន្តនៃមរតកមានន័យថា "ក្តីសុបិន្តនៃអំណោយរបស់យើង" ដែលយើងទទួលបាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រោះវាជាពរជ័យលម្អិត ដែលបានរួមបញ្ចូលនៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង យើងគួរតែមានសុបិន្តក្នុងការ ចែកចាយវាទៅអ្នកដទៃ។ ដំបូង យើងគួរតែស្គាល់អំណោយទានរបស់យើងពីព្រះ។ ហើយយើងក៏អាចគូរវានៅ លើផ្ទាំងក្រណាត់នៅលើដួងចិត្តរបស់យើងដែរ។ នៅពេលដែលអ្នកខ្លះសុំវា យើងគួរតែចង្អុលបង្ហាញចំណុច នេះ។ លើសពីនេះទៅទៀត យើងគួរតែអធិស្ឋានដោយទទួលយកក្តីសុបិន្ត ដែលបានបង្ហាញនៅលើកញ្ចក់នៃ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង។ យើងគួរតែស្រែករកព្រះឱ្យខ្លាំង (ទំនុក ៨១: ១០-១៤)។

១១.ការដកយកទឹកដីខាងវិញ្ញាណ (យ៉ូសែប ១២: ១-២៤)

អត្ថបទនេះបានបង្ហាញថា ការកាន់កាប់អុកនៃបាសាន និង ស៊ីហុននៃជនជាតិអាម៉ូរីនៅភាគខាងកើតនៃទន្លេយ៉ែរដាន់ ហើយបែងចែកមរតកសម្រាប់កូលសម្ព័ន្ធពីរ និង ពាក់កណ្តាល ក៏បំផ្លាញស្តេច៣១អង្គ នៃតំបន់ភាគខាងត្បូង។ ការនេះបង្រៀនពីការពិតដើម្បីដកហូតទឹកដីខាងវិញ្ញាណ។

ទីមួយដ៏ចង្អុលបង្ហាញពីប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះ ដែលព្រះបានជ្រើសរើសចេញពីលោកិយ។ ទីពីរ វិធីសាស្ត្រដកហូតដីគឺពឹងផ្អែកលើព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ប្រាជ្ញារបស់យើងគឺជាឧបករណ៍ដ៏សាមញ្ញ ដែលយើងអាចទទួលបានទឹកដីដោយការប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងព្រះសម្រាប់យើង។ ទីបី យើងគួរតែគ្រប់គ្រងដីជាមរតករបស់យើងឱ្យបានល្អ។ ការសង្គ្រោះគឺមានតែមួយភ្លែត ប៉ុន្តែ ជីវិតពេញលេញនៃសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវការពេលវេលាយូរនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។ លើសពីនេះទៀត យើងគួរតែធ្វើឱ្យរដូវកាលនៃដំណឹងល្អ មានការដាំដំណឹងល្អ នៃព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងដួងចិត្ត។ យើងគួរតែយកក្តីសុបិន្តនៃការយកឈ្នះ និង គោរពតាមបេសកកម្មនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។

មេរៀនទី៤ ទៅបែងចែក (Barak)

យ៉ូស្វេ ១២:១-២១:៤៥

១.មរតករបស់អ្នកជឿ (យ៉ូស្វេ ១៣: ១-៣៣)

“តែងពូជអំបូរលើ នោះលោកម៉ូសេមិនបានចែកមរតកដល់គេទេ ដ្បិតព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែលទ្រង់ជាមរតករបស់គេហើយ ដូចជាលោកបានប្រាប់មក”(យ៉ូស្វេ ១៣:៣៣)

មរតកត្រូវបានប្រគល់ទៅឱ្យកូលសម្ព័ន្ធចំនួន១១ ប៉ុន្តែ កូលសម្ព័ន្ធលើមិនបានទទួលមរតករបស់ខ្លួនទេ លើកលែងតែហ្វូងសត្វ ទីប្រជុំជន និង ទីវាលព្រមទាំងទីក្រុងជំរកចំនួន៦។ វាមានន័យថា ព្រះបានបង្ហាញពីចំណុចកណ្តាលរបស់ពួកគេ គួរតែថ្វាយគឺជាការថ្វាយបង្គំនៅក្នុងជីវិតរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

គ្រីស្ទបរិស័ទគ្រប់រូបនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ត្រូវបានគេហៅថាជាពួកសង្ឃចេញពីព្រះ (១ពេត្រុស២:៩) គ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវបានប្រទានពរ ហើយគួរតែមានទំនួលខុសត្រូវសំខាន់ ពីព្រោះពួកគេមានមុខតំណែងបីគឺស្តេច, សង្ឃ និង រាស្ត្ររបស់ព្រះ។ ពួកគេគួរតែបង្ហាញពីភាពពិតនៃគររបស់ព្រះ ដោយបង្ហាញពីភាពសុចរិតស្មោះត្រង់ និង ភាពបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះ គ្រីស្ទបរិស័ទដែលមានមរតកអស់កល្បជានិច្ច គួរតែផ្តោតលើការថ្វាយបង្គំព្រះ ពួកគេគួរតែថ្វាយបង្គំដោយពិតប្រាកដដល់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយវិញ្ញាណ និង សេចក្តីពិត។

២.ការអធិស្ឋានដ៏ស្មោះត្រង់របស់កាលែប (យ៉ូស្វេ ១៤: ១-១៥)

តាមរយៈកាលែប ក្នុងអត្ថបទនេះ យើងអាចរៀនពីជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿពិតម្តងទៀត។ ដំបូងបង្អស់គាត់ជាបុរសស្មោះត្រង់។

ហេតុអ្វី? ពីព្រោះគាត់នៅតែរក្សាជំនឿ ដដែលដូចពេលដែលគាត់ទៅស៊ើបអង្កេតទៅស្រុកកាណាន(៧)។ ទំគាត់មានទំនុកចិត្តថា“ប្រសិនបើព្រះអនុញ្ញាតវាពួកគេគឺជាបាយរបស់យើង”ចេញពីព្រះគុណរបស់ព្រះដោយ ធ្វើតាមព្រះអម្ចាស់ និង ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់កាលពី៤៥ឆ្នាំមុន។ ហើយគាត់ក៏ក្លាយជាបុរសនៃការអធិស្ឋាន (១១-១២។ យ៉ូស្វេបានសង់នគររបស់ព្រះដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយកាលែបចង់បានមរតកផ្ទាល់ខ្លួនបានស្មើសុំយ៉ាងខ្លាំង”(១៣)។ នៅពេលដែលគាត់ស្នើសុំក្នុងអារាមដោយជំនឿដើម្បីកាន់កាប់ពួកគេ ដោយដងចិត្តរាបទាប គាត់អាចកាន់កាប់ក្នុងនេះបាន។ យើងគួរតែក្លាយជាបុរសនៃការអធិស្ឋានដ៏ស្មោះត្រង់។

៣.ជំនឿរបស់គ្រួសារកាលែប (យ៉ូស្វេ ១៥: ១-២០)

តើអ្វីទៅជាជំនឿរបស់កាលែបដែលជាគំរូនៃជំនឿរបស់យើង?

ដំបូង កាលែបមានជំនឿយ៉ាងមុតមាំ ក្នុងការកាន់កាប់ភ្នំហេប្រន។ គាត់បានលះបង់ក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ ដើម្បីធ្វើវាពីព្រោះ គាត់ដឹងថាវិធីគឺជាផ្លូវវិធីដ៏រុងរឿងបំផុតនៅក្នុងលោកិយ។ គាត់បានប្រកាសថា អ្នកដែលកាន់កាប់ការយ៉ាត់-សេភើរ និង អាកសាជាកូនស្រីរបស់គាត់។

ទីពីរ គាត់បានបង្កើតក្រុមគ្រួសារដែលមានជំនឿ។ សូម្បី តែកូនស្រីរបស់គាត់ក៏បានម្តីមរតករបស់នាងដែរ។ ហើយនាងស្នើសុំពរជ័យនៅក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់នាង ព្រោះនាងធានានូវពរជ័យនៃមរតក។ ទីបី ព្រះគ្រីស្ទ និង ដំណឹងល្អគឺជាមរតករបស់យើង។ ជាពិសេសព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់គឺជាមរតករបស់យើង ហើយការបម្រើ

ក្រុមជំនុំគឺជាមរតករបស់យើង។ យើងត្រូវមានបំណងប្រាថ្នាចង់ក្លាយជាមនុស្សស្មោះត្រង់។ យើងគួរតែដាំគ្រាប់ ពូជជំនឿ ដើម្បីក្លាយជាគ្រួសារដ៏អស្ចារ្យមួយដូចកាលបែបនេះ។

៤.មរតកនៃកុលសម្ព័ន្ធយ៉ូសែប (យ៉ូសេ ១៦: ១-១០)

តាមរយៈអត្ថបទដែលបង្ហាញពីទឹកដីមរតក តើយើងត្រូវរៀនអ្វីខ្លះ ?
ទីមួយ យ៉ូសែបបានទទួលព្រះពរ ព្រះពរនៅស្ថានសួគ៌ ព្រះពរនៃប្រភពប្រភពជ័យនៃទឹកដោះ ពរជ័យនៃការ មានផ្ទៃពោះ ដូចជាដើមទំពាំងដូរដែលដាំនៅក្បែរមាត់ទឹក ដែលបុព្វបុរសទាំងអស់បានទទួល (លោក.៤៩: ២៥) តាមរយៈការហ្វឹកហ្វឺន ការរងទុក្ខជាច្រើនពួកគេត្រូវបានប្រើដូចជាមាសសុទ្ធ។ យើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទបាន ទទួលនូវការពិតនៃពររបស់យ៉ូសែប។

ទីពីរ មរតកដ៏សំខាន់បំផុតដែលគ្រីស្ទានមាន គឺព្រលឹងបានផ្លាស់ប្តូរ ដែលគ្រាប់តាមរូបភាពរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ការប្រសិទ្ធពររបស់ Jabez " ការធ្វើឱ្យមានទ្រព្យសម្បត្តិកាន់តែច្រើន" ក៏ត្រូវបានបញ្ចប់ដោយផ្ដោតលើការផ្លាស់ ប្តូរជីវិតរបស់គាត់។

ទីបីទោះបីយើងមានមរតកដ៏អស្ចារ្យក៏ដោយ តែវានឹងកើតឡើងដោយស្មោះត្រង់ចំពោះរឿងតូចតាច។ ចំពោះ ការមិនបណ្តេញពួកគេចេញ នឹងជាតម្រុយនៃការបំផ្លាញដែលព្រះបានបញ្ជាឱ្យដេញពួកគេចេញ ដោយធ្វើស ង្គ្រាម។ ទំលាប់ និងអំពើបាបដែលមាននៅក្នុងយើង គួរតែត្រូវបានបណ្តេញចេញ។ យើងគួរតែរីករាយនឹងមរតក នៅស្ថានសួគ៌ ដោយធ្វើតាមគម្របរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និង ដោយមិនធ្លាក់ចូលក្នុងការបាក់ទឹកចិត្ត និង ភាព ក្រអឺតក្រអួលក្នុងការប្រៀបធៀបជាមួយអ្នកដទៃ។

៥.ការអធិស្ឋានទូលអង្វរ (យ៉ូសេ ១៧: ១-១៨)

តើព្រឹត្តិការណ៍ពីរយ៉ាង ខាងក្រោមបង្ហាញយ៉ាងដូចម្តេចចំពោះអ្នកដែលទូលអង្វរសុំព្រះគុណពីព្រះ ?
ទីមួយ ព្រឹត្តិការណ៍ដែលកូនស្រីប្រាំនាក់របស់ហ្សេរូបានស្នើសុំមរតករបស់ពួកគេ ហើយពួកគេទទួលបានបង្រៀន ពីសារៈសំខាន់នៃព្រះគុណក្នុងការអធិស្ឋានដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ។ នគរបស់ព្រះត្រូវបានកាន់កាប់ដោយការ ទទួលអង្វរ។ ព្រះគុណនៃនគរដែលបានយាងមកនោះ នឹងត្រូវចាក់ទៅលើមនុស្សដែលមានការគោរព។ ចិត្ត អាណិតអាសូរគឺជាលក្ខណៈពិសេសរបស់មនុស្សដែលបង្កើតឡើងវិញ។
ទីពីរកុលសម្ព័ន្ធយ៉ូសែប បានកាន់កាប់ភ្នំហេប្រុនដោយគ្រួសត្រាយដោយខ្លួនឯង។ ទោះបីជា ព្រះគុណដ៏សំខាន់ ត្រូវបានផ្តល់ដល់យើង ដូចដែលយើងគួរតែស្វែងរកវាយ៉ាងខ្លាំង តែយើងតែស្គាល់ពីប្រភពនៃព្រះគុណ។ ការជ្រើសរើសរបស់ព្រះត្រូវបានបញ្ចប់ដោយប្រើឆន្ទៈ និង មុខងារបញ្ញារបស់ពួកគេ។ កាលណាយើងទូលសូមអ្វីមួយ ដោយទូលអង្វរដល់ព្រះជាម្ចាស់ដោយមានចិត្តជឿ នោះព្រះជាម្ចាស់នឹងបំពេញយើងយ៉ាងបរិបូណ៌។

៦.កុលសម្ព័ន្ធដែលត្រូវចែកមត៌ក (យ៉ូសេ ១៨: ១-២៨)

ពួកស៊ីមានបានទទួលចំណែក ពីកុលសម្ព័ន្ធយូដា គឺកុលសម្ព័ន្ធសាបយូឡូន កាន់កាប់តំបន់បេថូហិម អ៊ីស្តាល់ កាន់កាប់តំបន់សមុទ្រខាងជើងនៅស្រុកកាលីឡេ។
គ្រីស្ទានគឺជាពួកមនុស្សដែលមានព្រះពរ ព្រះបានសង្គ្រោះពីអំពើបាបដ៏សែនវេទនា ហើយទទួលយកជា មរតករបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដូច្នេះ បន្ទាប់ពីការសង្គ្រោះ យើងគួរតែរស់នៅដើម្បីចែករំលែករបស់យើង ដល់អ្នក ជិតខាង។ ដូច្នេះ យើងគួរតែមានសេចក្តីដោយការប្រកប និង ធ្វើជាស្មរបន្ទាល់។
ទីមួយ យើងគួរតែស្ថិតនៅជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទឱ្យបានល្អ (យ៉ូន. ១៥:៥) អ្នកដែលដាក់យើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនខ្ញុំទេ តែគឺជាព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ (យ៉ូន. ១៥: ៥)។ ឥឡូវ យើងគួរទទួលស្គាល់ភាពជាអ្នកដឹកនាំរបស់

លោក។ ទីពីរ យើងគួរតែគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ (យ៉ូហ.១៥:៧)។ ពេលយើងធ្វើតាមបទគម្ពីរយើង ទទួលបានអំណាច។ ទីបី យើងគួរតែក្សត្រាជាតិរបស់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ (យ៉ូហ.១៥:១១)។ ជីវិតនៅក្នុង ព្រះគ្រីស្ទមានសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអម្ចាស់។ នៅពេលយើងមានសេចក្តីស្រឡាញ់ យើងអាចមានភាព ក្លាហានដើម្បីទទួលបានពិភពលោកទាំងមូល និង អាចផ្តល់នូវអ្វីដែលយើងទទួលបានទៅអ្នកដទៃទៀត។

៧.អត្ថន័យនៃការបែងចែកមរតក (យ៉ូសេ ១៩: ១-៥១)

បន្ទាប់ពីការបែងចែកមរតកនៅស្រុកកាណាន ទៅក្នុងសម្ព័ន្ធទាំងប្រាំពីរ ដោយជ្រើសរើសច្រើននៅចំពោះមុខ ព្រះជាម្ចាស់ពន្លឹកច្បាប់ទាំងអស់បានបញ្ចប់ (៥១)។ យើងមានអត្ថន័យពីរយ៉ាង ក្នុងការបញ្ចប់ការបែងចែកមរតក។ ទីមួយ ភាពស្មោះត្រង់នៃមរតកបានលេចចេញមក។ ការតាំងសញ្ញាដំបូងដែលត្រូវបានផ្តល់ដោយអំប្រាហាំ (លោកុប្បត្តិ ១២: ១-៣) នឹងត្រូវបានសម្រេចជាយូរមកហើយយ៉ាងស្មោះត្រង់។ វាបានប្រកាសថា ព្រះរបស់ យើងគឺព្រះអម្ចាស់ដ៏ស្មោះត្រង់។

បន្ទាប់វាធ្វើឱ្យយើងគិតថា មរតករបស់យើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ បន្ទាប់ពីយើងបានក្លាយជាស្នាព្រះហស្តថ្មី យើង បានទទួលសេចក្តីសន្យាថា “អំណោយរបស់ខ្ញុំ” “រង្វាន់របស់ខ្ញុំ” “និង” “ការតាំងលំនៅរបស់ខ្ញុំ”។ ចុងក្រោយនេះ បង្ហាញពីនគរព្រះជាសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីសុខសាន្ត និង ការគ្រប់គ្រងនៅលើ។ យើងបានទទួលការសង្គ្រោះ បានអះអាងថា មានព្រះពរដ៏បរិបូរ (អេភេសូរ ១: ៣) គួរតែទាមទារនូវព្រះពរនៃនគររបស់ព្រះ។

៨.ការរកឃើញប៉មនៃទីក្រុង (យ៉ូសេ ២០: ១-៩)

ក្រោយពីបានប្រគល់មត៌កដល់កុលសម្ព័ន្ធទាំង១២ រួចមកព្រះបានបញ្ជាថា ពួកគេនឹងតាំងទីជំរកជាយក្រុងគឺកា លីឡេ កេដេស ក្រុងស៊ីតែម គារយ៉ាត់-អេបា បាសាន បាសាល សរុបចំនួន៦ នៅកណ្តាលពួកគេដែលមាន ទំនាក់ទំនងនៅកណ្តាលព្រះ។ ក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ពួកលើមនុស្សដែលមិនមានចេតនាគួរតែត្រូវបានដោះ ស្រាយ។

ប្រសិនបើពួកគេជាគ្រីស្ទានដែលបានកើតជាថ្មី ពួកគេមិនអាចប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយចេតនាបានទេ ពីព្រោះព្រះ បានរើសតាំងពួកគេ។ នៅពេលដែលយើងបានដួលនៅលើដីដោយសារតែចំណុចខ្សោយរបស់យើង វិធីតែមួយ គត់ដែលយើងអាចងើបចេញពីកន្លែងនោះ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលជាប៉មតែមួយគត់របស់យើង។ មានតែការ សុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ដែលអាចរំដោះបាបរបស់ខ្ញុំ ទាំងផ្លូវអារម្មណ៍ សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នានៃបាបរបស់ ទ្រង់ទទួលស្គាល់យើងថាជាមនុស្សគ្មានបាបជារៀងរហូតទេ (ហេព្រើរ១០:១២-១៨)។ យើងគួរតែស្តារទំនាក់ ទំនងដែលបែកបាក់របស់យើងឡើងវិញ ដោយរត់ចូលក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

៩.ការសម្រាកពីការទាំងអស់ (យ៉ូសេ ២១: ១-៤៥)

អត្ថបទនេះបង្ហាញថា បន្ទាប់ពីប្រគល់ដីដល់កុលសម្ព័ន្ធទាំង១២ ឥឡូវនេះ គាត់បានចាត់ចែងទឹកដីលំអិតឱ្យ ដល់ពួកលេវី (៤១) ។ ទោះបីកុលសម្ព័ន្ធលេវី ជាកុលសម្ព័ន្ធពិសេសមួយ ដែលមិនមានមត៌កក៏ដោយ ក៏ពួកគេ ត្រូវបានគេផ្តល់ជូនទម្រង់ដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះយ៉ាងល្អ ព្រោះអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានគេហៅថា ជាប្រជារាស្ត្រដែលគួរ តែថ្វាយបង្គំព្រះ (៤៤)។ នៅពេលដែលគ្រីស្ទបរិស័ទមានការថ្វាយបង្គំជាជីវិតចំណូលនៃជីវិត សេចក្តីសម្រាក ដ៏ពិតមាននៅក្នុងពួកគេ។ ទោះបីជាប្រជារាស្ត្រស្វែងរកការសម្រាកនៅគ្រប់ទីកន្លែងក៏ដោយ តែយើងចង់ស្វែង រកការសម្រាកពីស្ថានសួគ៌មិនមែនពីផែនដីនេះទេ។ យើងចង់ស្វែងរក ការសំរាកពីខាងលើ ហើយវានឹងរីកសុះ សាយដល់ក្រុមគ្រួសារ ការងារ និង សង្គមជាតិ។ ដូច្នេះ ការថ្វាយបង្គំដោយស្មោះត្រង់ គឺជាអាថ៌កំបាំងដើម្បី រីករាយនឹងការសម្រាកដ៏ពិតប្រាកដ។ យើងគួរតែពិនិត្យឡើងវិញនូវជីវិតរបស់យើង ដើម្បីទទួលបានការសម្រាក ពិតប្រាកដ ដោយការស្តារការសម្រាកពិតឡើងវិញ។

មេរៀនទី៥ ទៅថ្វាយបង្គំ (Habad)

យូស្វេ ២២:១-៣៣

១.ភាពចាំបាច់នៃការផ្ដោតខាងវិញ្ញាណ (យូស្វេ ២២: ១-៣៤)

នៅដើមសម័យនៃពួករូបេន កុលសម្ព័ន្ធកាង់ និង អំបូរម៉ាណាមួយចំហៀង បានទទួលមត់កនៅភាគខាងកើត ត្រូវបានប្រគល់មកវិញដោយលោកយូស្វេ បន្ទាប់ពីគាត់បានធ្វើឱ្យប្រាកដថា ពួកគេមានជំនឿចំពោះការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយក៏បានប្រទានពរដល់ពួកគេ (៥-៦)។ ប៉ុន្តែ មុនពេលពួកគេឆ្លងទន្លេយ៉ាដាន ពួកគេបាននាំមកនូវការយល់ច្រឡំនៃកុលសម្ព័ន្ធទាំង១០ ដោយបានសង់អាសនាសនៃស្រូវបន្ទាល់ ដែលគេហៅថា Eth (ព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះ)។ វាហាក់ដូចជាត្រូវបានបង្ហាញកសាង ដែលពួកគេបានចាកចេញពីការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់។ នៅពេលដែលពួកគេព្រួយបារម្ភពីកូនចៅរបស់ពួកគេ អាចចាកចេញពីការភ័យកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ ត្រូវបានបង្ហាញនៅចំពោះព្រះ នោះបញ្ហានោះត្រូវបានដោះស្រាយ (២៤-២៩)។ ក្រុមជំនុំត្រូវការផ្ដោតខាងវិញ្ញាណ ដើម្បីស្រឡាញ់ព្រះ និង រក្សាការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់។ បើគ្មានជំនឿទេ វាធ្វើឱ្យគ្រីស្ទបរិសទ័រ និង ក្រុមជំនុំបាត់បង់ជីវិត។ ដោយមិនស្វែងរកភាពបរិសុទ្ធ និង សេចក្ដីសុខសាន្ត គ្មាននរណាម្នាក់អាចមើលឃើញព្រះអម្ចាស់បានទេ(ហេព្រើរ១២:១៤)។ យើងគួរតែប្រឹងប្រែងដើម្បីឱ្យក្រុមគ្រួសារ និង ក្រុមជំនុំរបស់យើងផ្ដោតខាងវិញ្ញាណដោយស្មោះត្រង់។

២.វិធីដើម្បីរក្សាព្រះពរ (យូស្វេ ២៣: ១-១១)

យូស្វេជាអ្នកបញ្ចប់បេសកកម្មរបស់ម៉ូសេ បានព្រមានអ៊ីស្រាអែលថា ប្រសិនបើនៅពេលអនាគតអ៊ីស្រាអែលរក្សាជំនឿនៃការកោតខ្លាចព្រះ ពួកគេនឹងទទួលបានពរ តែបើមិនដូច្នោះទេ ពួកគេនឹងត្រូវបណ្ដាសា។ គាត់បានលើកក្រិស្ទវិន័យនៅចោទិយកថាជំពូក២៨។ នៅពេលពួកគេកាន់តាមក្រិស្ទវិន័យរបស់លោកម៉ូសេ ហើយប្រតិបត្តិតាមដោយមិនងាកទៅខាងស្តាំ ឬ ខាងឆ្វេង ហើយមិនថ្វាយរូបព្រះ នោះពួកគេនឹងទទួលពរ (៦-៨)។ ដូចដែលព្រះបានជួយពួកគេ អំណាចដែលធ្វើឱ្យមនុស្សម្នាក់អាចទប់ទល់នឹងសត្រូវមួយពាន់នាក់។ ទោះបីយើងខ្សោយ ខ្វះខាត តែពេលយើងព្យាយាមនៅជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទដោយស្មោះត្រង់ មនុស្សម្នាក់អាចទប់ទល់នឹងបុរសមួយពាន់នាក់បាន។ យើងគួររីករាយនឹងពរជ័យនេះ ដោយបោះបង់ចោលដួងចិត្តដែលពឹងផ្អែកលើខ្លួនយើង ហើយស្ដាប់តាមព្រះអម្ចាស់ដោយអស់ពីចិត្ត។

៣.ចូរស្ដាប់ការព្រមាន (យូស្វេ ២៣: ១២-១៦)

ទោះបីជាយើងរីករាយនឹងការសម្រាកពីគ្រប់កន្លែងទាំងអស់ ដោយគ្មានការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា ប្រសិនបើយើងបម្រើព្រះដទៃ លទ្ធផលនឹងដូចជាពាក្យចុងក្រោយដែលយូស្វេបានផ្ដាំដល់ពួកគេ។ គ្រូពិតប្រាកដមិននិយាយពាក្យល្អទេ តែផ្តល់ការព្រមាន និង ការជឿជាក់ (១៦)។ ការព្រមាននេះគួរត្រូវអនុវត្តចំពោះគ្រីស្ទបរិសទ័រ។

ប្រសិនបើយើងមិនព្យាយាមនៅជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទទេ គ្មានផ្លែណាអាចបង្កើតផលបានទេ ហើយគាត់អាចត្រូវ

បានកាត់ផ្ដាច់ដោយព្រះ(យ៉ូហាន១៥:១-៥)។ វាជាការសំខាន់ណាស់ ដែលយើងមានការធានាអះអាងថា មានការជ្រើសរើសនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ ប៉ុន្តែ យើងត្រូវការបចិត្តដែលយើងអាចសំរេចការសង្គ្រោះរបស់យើងដោយការកោតខ្លាច និង ញាប់ញ័រពីព្រោះព្រះរបស់យើងគង់នៅ ហើយផ្តល់សេចក្ដីសង្គ្រោះ និង សេចក្ដីសង្ឃឹមដ៏រស់។ យើងគួរតែឆ្លើយតបទៅនឹងការព្រមាននេះភ្លាមៗ។

៤.ជំនឿរបស់មនុស្សម្នាក់ (យ៉ូសេ ២៤: ១-១៨)

យ៉ូសេដ៏ពូកែ២៣ គឺជាសេចក្ដីអធិប្បាយដល់អ្នកដឹកនាំអ៊ីស្រាអែលដោយយ៉ូសេដ៏ពូកែ២៤ គឺជាសេចក្ដីអធិប្បាយលាវរបស់យ៉ូសេដល់ប្រជារាស្ត្រទាំងអស់។ ការលើកឡើងម្តងហើយម្តងទៀត ពីប្រធានបទនេះ មានន័យថាជាការសង្កត់ធ្ងន់លើរឿងសំខាន់ៗ។ ការតាំងសញ្ញាដែលកើតចេញពីអាប្រាហាំត្រូវបានសម្រេចជាស្ថាពរ(២-១០) ។ ប្រជារាស្ត្រ ច្បាប់ និង ទឹកដីត្រូវបានប្រទានដល់ពួកគេ មកពីព្រះតែប៉ុណ្ណោះ ពីព្រោះទ្រង់ជាជំនួយ (លោក ៣:១៥, ១២:១-៣)។ ប៉ុន្តែ វាពិតជាអស្ចារ្យណាស់ ដែលសេចក្ដីសញ្ញាដ៏អស្ចារ្យនេះ ត្រូវបានបំពេញដោយការស្តាប់តាមរបស់ក្រុមគ្រួសារមួយ។ ការប្រកាសរបស់យ៉ូសេនៅ (២១៥) បង្ហាញពីវិធីសាស្ត្រ ដើម្បីសម្រេចសេចក្ដីសញ្ញា។ នៅពេលយើងរក្សាជំនឿនៃការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ នោះវាជាវិធីដើម្បីប្រោសអ្នកឯទៀត ឱ្យរស់ឡើងវិញ។ យើងគួររក្សាជំនឿនៃការកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ដោយស្មោះត្រង់។

៥.ព្រះជាម្ចាស់ប្រចណ្ឌ (យ៉ូសេ ២៤: ១៩-៣៣)

តាមរយៈការអធិប្បាយរបស់យ៉ូសេ សម័យកាលនៃការឆេះឆ្នួលកើតឡើង។ ពួកគេបានអនុវត្តការសន្យានេះដោយស្មោះត្រង់(៣១)យោងទៅតាមសេចក្ដីអធិប្បាយរបស់គាត់ ពួកគេបានសារភាពថា យើងនឹងបម្រើតែព្រះយេហូវ៉ាប៉ុណ្ណោះ(១៨)។ ម្យ៉ាងវិញទៀត យ៉ូសេចង់អោយការឆេះឆ្នួលនេះ បានរក្សាទុកដោយការព្រមានរបស់គាត់។ តើយើងអាចបម្រើព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវដោយរបៀបណា ?

ដំបូងយើងគួរដកព្រះដទៃចេញពីចិត្តរបស់យើង (២៣)។ ទី២ យើងគួរស្តាប់សំលេងរបស់ព្រះ ហើយធ្វើតាម(២៤)។ ទីបី យើងគួរតែដើរតាមព្រះអម្ចាស់ទាំងស្រុង(៣១)។ វិធីដើម្បីរីករាយនឹងការឆេះឆ្នួល នៃពេលបណ្តោះអាសន្ន នៅក្នុងភាពរុងរឿង ភាពច្របូកច្របល់ និង ភាពងងឹតដោយសារយើងមានតែរូបព្រះជាច្រើន។ យើងគួរតែរីករាយនឹងសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ដែលស្រឡាញ់ដោយចិត្តមានការប្រចណ្ឌ។ យើងគួរតែរស់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដូចលោកម៉ូសេបានស្តាប់ស្តល់នឹងសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ នៅរៀងរាល់ព្រឹក (ទំនុក.៩០:១៤)។ យើងគួរតែរីករាយនឹងសេចក្ដីស្រឡាញ់ដ៏លើសលប់ ដោយរំពឹងគិតអំពីបណ្តាំរបស់ព្រះ ដូចជាបក្សីក្រែបយកទឹកដមចេញពីផ្កា។

១. វិធីដើម្បីធ្វើតាមព្រះ (យ៉ូស្វេ ១: ៨) “កុំឱ្យគម្ពីរក្រិស្ណវិន័យនេះភ្លេចបាត់ពីមាត់ឯងឡើយ គឺត្រូវឱ្យនឹកជញ្ជឹងទាំងយប់ ទាំងថ្ងៃវិញ ដើម្បីឱ្យបានកាន់ ហើយប្រព្រឹត្តតាមអស់ទាំងសេចក្តី ដែលកត់ទុកក្នុងគម្ពីរនេះឯង ដ្បិតគឺយ៉ាងនោះដែលឯងនឹងបានកើតការនៅគ្រប់ទាំងផ្លូវឯង ហើយនឹងបានចម្រើនឡើងផង”។

២. ដំណឹងល្អដែលរ៉ាហាបបានទទួល (យ៉ូស្វេ ២:១១) “កាលយើងខ្ញុំបានឮ នោះចិត្តយើងខ្ញុំបានរលត់ទៅភ្លាម គ្មានវិញ្ញាណនៅក្នុងមនុស្សណាទៀតសោះ ដោយព្រោះអ្នករាល់គ្នា ដ្បិតព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នា ទ្រង់ជាព្រះលើស្ថានសួគ៌ ហើយជាព្រះលើផែនដីផង”។

៣. ការអស្ចារ្យព្យាករណ៍ទឹកទន្លេយ៉ារដាន់ (យ៉ូស្វេ ៣:១៧) “ឯពួកសង្ឃ ដែលសែងហឺបនៃសេចក្តីសញ្ញាផងព្រះយេហូវ៉ា គេក៏ឈរនឹង នៅជិតស្នូតនាបាតទន្លេយ៉ារដាន់ ហើយសាសន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងអស់គ្នា ក៏ឆ្លងទៅនៅជិតស្នូតដែរ ទាល់តែពួកគេទាំងអស់បានឆ្លងផុតពីទន្លេទៅ”។

៤. ថ្មលើកពីជ័យជំនះពេញលេញ (យ៉ូស្វេ ៤:២៤) “ដើម្បីឱ្យគ្រប់ទាំងសាសន៍នៅផែនដីបានដឹងថា ព្រះហស្តនៃព្រះយេហូវ៉ាមានព្រះចេស្ដា ប្រយោជន៍ឱ្យឯងរាល់គ្នាបានកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯង ជាដរាបតទៅ”។

៥. ការប្រយុទ្ធដែលយើងអាចយកឈ្នះបាន (យ៉ូស្វេ ៥:១៥) “អ្នកដែលជាកំពូលលើពួកពលផងព្រះយេហូវ៉ា ក៏ប្រាប់ថា ចូរដោះស្បែកជើងចេញទៅ ដ្បិតកន្លែងដែលឈរនៅនោះ ជាកន្លែងបរិសុទ្ធ រួចយ៉ូស្វេក៏ធ្វើតាមដូច្នោះ”។

៦. គោលការណ៍នៃជ័យជំនះខាងវិញ្ញាណ (យ៉ូស្វេ ៦: ៨-៩) “លុះកាលយ៉ូស្វេបានប្រាប់ដល់ពួកជនរួចអស់ហើយ នោះសង្ឃទាំង៧ ដែលកាន់ត្រៃស្នែងចៀមទាំង៧ នៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ា ក៏ដើរទៅទាំងផ្លូវបណ្តើរ រួចហឺបនៃសេចក្តីសញ្ញាផងព្រះយេហូវ៉ាក៏តាមគេទៅឯពួកដែលកាន់គ្រឿងសស្រ្តាវុធ គេដើរខាងមុខពួកសង្ឃដែលផ្តុំត្រៃ ក៏មានពួកអ្នកដើរខាងក្រោយហឺបដែរ ពួកសង្ឃដើរទៅទាំងផ្លូវត្រែបណ្តើរ”

៧. ជៀសវាងពីការបំផ្លាញ (យ៉ូស្វេ ៧: ១) “ប៉ុន្តែពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តរំលងចំពោះរបស់ដែលសំរាប់បំផ្លាញវិញ ដ្បិតមានអាការៈជាកូនកើមី ដែលកើមីជាកូនសាប៊ីៗជាកូនសេវ៉ាស ក្នុងពូជអំបូរយូដា គាត់បានយករបស់ខ្លះដែលត្រូវបំផ្លាញ ហើយសេចក្តីខ្មាស់នៃព្រះយេហូវ៉ាក៏ឆ្ងល់ឡើង ទាល់នឹងពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល”។

៨. ព្រះគុណសំរាប់ការស្តារជ័យជំនះឡើងវិញ (យ៉ូស្វេ ៨: ១) “ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានបន្ទូលនឹងយ៉ូស្វេថា កុំឱ្យខ្លាចឡើយ ក៏កុំឱ្យស្រយុតចិត្តដែរ ចូរក្រោកឡើង នាំយកពួកដែលថ្នឹកច្បាំងទាំងអស់ ទៅជាមួយនឹងឯង ឡើងទៅឯក្រុងអែយចុះ មើល អញបានប្រគល់ស្តេចក្រុងអែយ ព្រមទាំងពួករាស្ត្រ នឹងទីក្រុង ហើយនឹងស្រុករបស់ស្តេចនោះ មកក្នុងកណ្តាប់ដៃឯងហើយ”។

៩.ព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកប្រទានសេចក្តីមេត្តាករុណា (យ៉ូស្វេ ៩:២៧) “នៅថ្ងៃនោះឯង យ៉ូស្វេបានជំរុញគេឱ្យធ្វើជាពួកអ្នកកាប់ឧស ហើយរែកទឹកដល់ពួកជំនុំ នឹងសំរាប់អាសនាសនៃព្រះយេហូវ៉ា នៅគ្រប់កន្លែងណាដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យចង់រើស ដរាបដល់សព្វថ្ងៃនេះ។”

១០.ក្តីសប្បុរសទៅកាន់មរតក (យ៉ូស្វេ ១១:១៥) “ឯសេចក្តីដែលព្រះយេហូវ៉ាបានបង្គាប់មកលោកម៉ូសេជាអ្នកបម្រើទ្រង់ នោះលោកម៉ូសេក៏បង្គាប់ដល់យ៉ូស្វេដែរ ហើយយ៉ូស្វេក៏ធ្វើតាមដូច្នោះ លោកមិនបានរៀបបង់ចំពោះអ្វីៗក្នុងគ្រប់ទាំងសេចក្តី ដែលព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានបង្គាប់ដល់លោកម៉ូសេឡើយ ។”

១១.ការកាន់កាប់ទឹកដីខាងវិញ្ញាណ (យ៉ូស្វេ ១២:១៦) “ស្តេចក្រុងម៉ាកេដា១ ស្តេចក្រុងបេត-អែល១”

១២.មរតកគ្រីស្ទាន (យ៉ូស្វេ ១៣:៣៣) “តែឯពូជអំបូរលើ នោះលោកម៉ូសេមិនបានចែកមរតកដល់គេទេ ដ្បិតព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ទ្រង់ជាមរតករបស់គេហើយ ដូចជាលោកបានប្រាប់មក។”

១៣. ជំនឿរបស់គ្រួសារកាលែប (យ៉ូស្វេ ១៥: ១៣-១៤) “យ៉ូស្វេក៏ចែកឱ្យដល់កាលែប ជាកូនយេកូនេ មាន១០ចំណែក ជាមួយនឹងពួកកូនចៅយូដាដែរ តាមដែលព្រះយេហូវ៉ាបានបង្គាប់មក គឺការយ៉ាត់-អើបា ដែលជាក្រុងហេប្រុន (ឯអើបានោះជាឪពុកអំណាក់) កាលែបក៏បណ្តេញកូនរបស់អំណាក់៣ នាក់ចេញ គឺសេសាយ១ អ៊ីហ្គីម៉ាន១ នឹងតាលម៉ាយ១ សុទ្ធតែជាកូនអំណាក់។”

១៤. មរតកនៃកុលសម្ព័ន្ធយ៉ូសែប (យ៉ូស្វេ ១៦: ៤) “ដូច្នេះពួកកូនចៅយ៉ូសែប គឺពួកម៉ាន៉ាសេ នឹងពួកអេប្រាអ៊ីមបានមរតករបស់គេហើយ ។”

១៥.លិខិតដើម្បីទាមទារឥតឈប់ឈរ (យ៉ូស្វេ ១៧:១៣) “តែកាលពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលបានមានកំឡាំងឡើង នោះក៏បង្ខំឱ្យពួកសាសន៍កាណាននោះធ្វើការបំរើខ្លួន ឥតបានបណ្តេញគេអស់រលីងទេ។”

១៦.កុលសម្ព័ន្ធដែលចែករំលែកកម្មសិទ្ធិរបស់ពួកគេ (យ៉ូស្វេ ១៨: ៨) “ពួកអ្នកនោះក៏រៀបចំចេញទៅដោយទទួលបង្គាប់យ៉ូស្វេ ដើម្បីទៅសរសេរកំណត់ស្រុក គឺលោកបង្គាប់ថា ចូរដើរចុះឡើងក្នុងស្រុក ហើយសរសេរកំណត់សំគាល់ រួចត្រឡប់មកឯអញវិញ នោះអញនឹងបោះឆ្នោតឱ្យឯងរាល់គ្នាចាប់ ត្រង់សីឡូនេះ នៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ា។”

១៧. ការស្តារឡើងវិញ (យ៉ូស្វេ ២០: ៩) “នេះហើយជាទីក្រុងទាំងអំបាលម៉ាន ដែលបានតាំងឡើងសំរាប់ដល់ពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល នឹងពួកអ្នកប្រទេសក្រៅ ដែលស្នាក់នៅជាមួយនឹងគេ ដើម្បីឱ្យអ្នកណាដែលសំឡាប់គេ មិនប្រកបដោយចិត្តប៉ង បានរត់ទៅជ្រកអាស្រ័យនៅទីនោះ ឥតស្លាប់ដោយដៃនៃអ្នកដែលសងសឹកនឹងឈាម ទាល់តែបានឈរនៅមុខពួកជំនុំឱ្យជំនុំជំរះហើយ ។”

១៨.ការសំរាកដែលចេញពីគ្រប់ទីកន្លែង (យ៉ូស្វេ ២១:៤៤) “រួចព្រះយេហូវ៉ាក៏ប្រោសឱ្យគេមានសេចក្តីស្រាកស្រាន្តនៅព័ទ្ធជុំវិញ តាមគ្រប់ទាំងសេចក្តី ដែលទ្រង់បានស្ម័គ្រចិត្តនឹងពួកព្យាយាមគេ គ្មានពួកខ្មាំងសត្រូវណាមួយអាចឈរនៅមុខគេបានឡើយ ពីព្រោះព្រះយេហូវ៉ាបានប្រគល់ទាំងអស់ មកក្នុង

កណ្តាប់ដៃគេហើយឯអស់ទាំងសេចក្តីល្អដែលព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលសន្យាដល់ពួកវង្សអ៊ីស្រាអែល នោះបានសំរេចគ្រប់ជំពូក ឥតមានខ្វះណាមួយឡើយ។

១៩.សារៈសំខាន់នៃភាពតានតឹងខាងវិញ្ញាណ (យ៉ូសេ ២២: ៥) “ប៉ុន្តែត្រូវប្រយ័ត្នឱ្យអស់ពីចិត្តនឹងប្រព្រឹត្តតាមបញ្ញត្តិ ហើយនឹងក្រិត្យវិន័យ ដែលលោកម៉ូសេ ជាអ្នកបំរើនៃព្រះយេស៊ូវ បានបង្គាប់មកឯង ដើម្បីនឹងស្រឡាញ់ដល់ព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះនៃឯង ទាំងដើរតាមគ្រប់ទាំងផ្លូវរបស់ទ្រង់ ហើយកាន់តាមបញ្ញត្តិទ្រង់ទាំងប៉ុន្មាន ព្រមទាំងតោងទ្រង់ជាប់ ហើយបំរើទ្រង់អស់ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹងឯង។”

២០.ចូរស្តាប់ការព្រមាន (យ៉ូសេ ២៣:១៦) “គឺបើឯងរាល់គ្នារំលងសេចក្តីសញ្ញាផងព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះនៃឯង ដែលទ្រង់បានបង្គាប់មក ហើយទៅគោរពប្រតិបត្តិក្រាបថ្វាយបង្គំដល់ព្រះដទៃ នោះសេចក្តីខ្ចាលនៃព្រះយេស៊ូវនឹងកាត់ឡើងទាស់នឹងឯង ហើយឯងរាល់គ្នានឹងត្រូវវិនាសបាត់ទៅជាឆាប់ពីស្រុកល្អ ដែលទ្រង់បានប្រទានមកឯង ។”

២១.ព្រះប្រចណ្ឌ (យ៉ូសេ ២៤:៣១) “ឯសាសន៍អ៊ីស្រាអែលគេបានគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះយេស៊ូវ គ្រប់ៗជីវិតរបស់យ៉ូសេ នឹងជីវិតរបស់ពួកចាស់ទុំ ដែលរស់នៅក្រោយលោក ជាពួកអ្នកបានស្គាល់អស់ទាំងការដែលព្រះយេស៊ូវបានធ្វើសំរាប់ពួកអ៊ីស្រាអែល ។”